

NEW YORK TIMES BESTSELLER SZERZŐ

GAIL CARRIGER

CHANGELESS

VÁLTOZATLAN

„Élesen ékes humora Austent
és P.G. Wodehouse-t idézi”
– 109.COM A SOULLESSRŐL

EGY REGÉNY
VÁMPÍROKRÓL,
FARKASEMBEREKRŐL
ÉS LÉGHAJÓKRÓL

*finep
selection*

GAIL CARRIGER

CHANGELESS

V Á L T O Z A T L A N

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

Köszönetnyilvánítás

Mély köszönettel fordulok
az írott világ legkevésebé elismert és legtöbbet dolgozó térítői:
a független könyvesboltok, a könyvtárosok és a tanárok felé.

A Napernyő Protektorátus kötetei:

Soulless – Lélektelen
Changeless – Változatlan
Blameless

ELSŐ FEJEZET

Amelyben néhány dolog eltűnik, Alexiát sátrak zaklatják fel, Ivynek pedig bejelentenivalója akad

HOGY MIT CSINÁLTAK? – kiabált Lord Conall Maccon, Woolsey grófja. Hangosan. Ez Lord Maccon esetében nem volt meglepő, hiszen ő eleve hangos ember volt a hatalmas tündejével, hordó mellkasával, olyan, akitől a dobhártya meghasad.

Alexia Maccon, Lady Woolsey, a királynő lélekőre és Britannia titkos természetén túli csodafegyvere mély és édes álomból riadt.

– Nem én voltam – bökte ki azonnal, anélkül, hogy a legcsekélyebb fogalma lett volna, mit üvölt a férje. Persze általában ő volt, de az nem járja, hogy mindent bevalljon, anélkül, hogy tudná, ezúttal mitől áll égnek a férje képletes bundája.

Összeszorította a szemét, és befészkelte magát pehelypaplana melegébe. Nem lehetne később megvitatni, akármi is az?

– Hogy érted azt, hogy eltűntek? – Az úgy enyhén megrázkódott a hangerőtől, holott Lord Maccon még közel sem volt annyira hangos, mint amikor valóban az akart lenni.

– Hát, én biztosan nem mondtam nekik, hogy menjenek el – motyogta Alexia a párnájába, és azon töprengett, kikről is lehet szó. Aztán, még pihepuha félálomban, rájött, hogy a férje nem is vele ordibál, hanem valaki egészen mással. A hálószobájukban.

Jóságos ég!

Vagy magában ordít.

Jóságos ég!

– Micsoda, mindannyian?

Alexia tudós elméje a hanghullámok erejére gondolt: mintha mostanában hallott volna a Királyi Társaság egy kiadványáról a témában.

– Mind egyszerre?

Lady Maccon sóhajtott, odafordult és fél szemmel kilesett a pillái alól. Semmit sem látott, csak a férje széles, meztelen hátát. Bármi egyébhez fel kellett volna ülnie, de mivel az azzal járna, hogy még több hideg csapja meg, letett róla. Azt azonban realizálta, hogy a nap még alig nyugodott le. Mi ébresztette – és hangosította – fel Conallt ilyen rémesen korán?

Az ugyan nem volt szokatlan dolog, hogy Lord Maccon kiabál, de az annál inkább, hogy ezt kora este tette. A természetfeletti illem azt diktálta, hogy még a Woolsey-kastély alfája is csöndesen viselje magát ebben a napszakban.

– Mekkora körben? Nem lehets, hogy eddig terjedt volna.

Jóságos ég, a skót akcentus is megjelent. Ez sosem jelentett jót senki számára.

– Egész Londonban? Nem? Csak a belvárosban, és végig a Temze partján. Ez egyszerűen lehetetlen!

Ezúttal már Lady Maccon is hallotta, hogy a férje tombolására halk, mormoló válasz érkezik. Ez legalább abban megnyugtatta,

hogy Conall nem bolondult meg teljesen. De ki merne ebben az áldatlan órában rátörni Lord Macconra, ráadásul a saját lakosztályában?

Alexia újra megpróbált átlátni a válla felett. Miért kell ennyire nagydarabnak lennie?

Felemelkedett.

Alexia Macconról általánosan elismerték, hogy nemesasszony, de nem több. A társaság krémje túl sötétnek találta a kinézetét, hogysen rangja ellenére bizalmat szavazzon neki. Alexia világéletében úgy gondolta, hogy nem támaszkodhat másra, csak a tartására, ezért büszke volt a nemesi jelzőre. Ezen a reggelen azonban úgy belegabalyodott a párnákba és takarókba, hogy mindössze a könyökére bírt feltámaszkodni, görbe háttal. Mindezen herkulesi erőfeszítés eredményeképpen megpillantott egy ezüstösen csillogó, nagyjából emberforma alakot: Néhai Merriwayt.

– Mmmmm mmmmm mmm – mondta Néhai Merriway, és igyekezett szilárdabban megjelenni a félhomályban. A hölgy igen udvarias szellem volt, viszonylag fiatal és jól konzervált, emellett még mindig épeszű.

– Te jószagú! – Lord Maccon láthatóan csak egyre idegesebb lett. Lady Maccon igen jól ismerte ezt a hanghordozást, a férje általában vele szemben szokta használni. – De hiszen ezen a világon nincs, ami képes lenne ilyesmire!

Néhai Merriway válaszolt valamit.

– Nos, megkérdezték a nappali ügynököket is?

Alexia a fülét hegyezte. Mivel a szellemnek már eleve halk, édes hangja volt, különösen nehéz volt kihámozni a mondanivalóját, ha még le is halkította. De mintha valami olyasmit mondott volna, miszerint „igen, de ők sem értenek semmit”.

A szellem rémültnek tűnt, és ez jobban aggasztotta Alexiát, mint a férje dühöngése, ami sajnálatos módon elég gyakori jelenség volt. Igen kevés dolog tudott ráijeszteni azokra, akik már meghaltak, talán egy természetén túli kivétellel. De még a lélektelen Alexia is csak bizonyos körülmények között volt veszélyes rájuk.

– Igazán, semmit? Hát jó. – A gróf ledobta a takaróját, és kimászott az ágyból.

Néhai Merrivay levegőért kapott és megpördült, átlátszó hátát mutatva a meztelen férfi felé. Alexia értékelt a gesztust, még ha Lord Maccon nem is. A kis Merriway a csontja velejéig udvarias volt. Vagyis, ami maradt a csontjaiból. Lady Maccon viszont nem volt ilyen visszafogott. A férje igencsak jól nézett ki hátulról, ezt ő maga is elismerte. Sőt, mondta is nemegyszer megbotránkozott barátnőjének, Miss Ivy Hisselpennynek. Lehet, hogy korán volt még a felkeléshez, de sosem korán ahhoz, hogy effélét megcsodálhasson az ember.

A művészi szépségű test kísértelt a látóteréből, amikor a férje az öltözőszobájába masírozott.

– Hol van Lyall? – vakkantotta.

Lady Maccon próbált visszaaludni.

– Mi? Lyall is eltűnt? Mindenki eltűnik körülöm? Nem, én nem küldtem... – Szünet. – Ó, valóban, igaza van, én voltam. A falka... – víz locsogása – ...érkezőben... – locsogás – ...állomáson... – fröccsenés – ...nem kellett volna már visszaérnie?

Conall nyilván mosakodott, mert a kiabálását nedves hangok kísérték. Alexia figyelt, hallja-e Tunstell hangját. Az inasa segítségével élete hangosabb fele általában katasztrofálisan nézett ki. Nem volt jó ötlet hagyni, hogy egyedül öltözzön.

– Jól van, akkor küldjenek el érte egy talpast, de azonnal!

Néhai Merriway eltűnt szem elől.

Conall visszatért Alexia látókörébe, és felvette aranyóráját az éjjeliszekrényről.

– Természetesen sértésnek fogják venni, de ez elkerülhetetlen.

Nos, Alexiának igaza volt. A férfi nem is öltözött fel, csupán egy köntöst vett magára.

A grófnak csak ekkor jutott eszébe a felesége.

Alexia alvást tettetett.

Conall gyengéden megrázta, egyszerre csodálva a koromfekete haj kócos halmát és a művészien megjátszott érdektelenséget. Amikor erősebben rázta, Alexia felemelte hosszú szempilláit.

– Ó, jó estét, drágám!

Lady Maccon kissé piros szemekkel tekintett a férjére. Nem is lett volna semmi baj ezzel az esti ostobasággal, ha Conall nem tartja ébren előtte fél napon át. Nem mintha az, amivel foglalkoztak, kellemetlen lett volna, pusztán hosszadalmas és kimerítő.

– Mi az, én férjem? – kérdezte gyanúsán simulékony hangon.

– Ezer bocsánat, drágám.

A grófné rendkívül utálta, ha a gróf a drágájának nevezte. Az azt jelentette, hogy tervez valamit, de nem fogja elmondani.

– Be kell rohannom a NYIHA-irodába az este. Bejött egy fontos ügy.

Abból, hogy csak köntöst vett, és hogy előbukkantak az agyarai, Alexia rájött, hogy szó szerint gondolta: berohanni, farkas alakjában. Akármi is történt, valóban nagyon sürgős lehetett, mert Lord Maccon jobban szeretett kocsival járni az irodába, kényelmesen és elegánsan, bunda nélkül.

– Igen? – mormogta. A gróf nekiállt, hogy hatalmas kezeivel gyengéden betakargassa. Amikor hozzáért a feleségéhez, eltűntek a fogai: ember lett.

– Ma találkozol az árnyékkormánnyal?

Alexia utánagondolt. Csütörtök volt?

– Igen.

– Bizonyára érdekes megbeszélésben lesz részed – biztosította Conall piszkálódón.

Alexia felült, miáltal a szépen elrendezett takarók mind újra összekuszálódtak. – Mi? Miért?

Kivillanó domborulatain látszott, hogy a megjelenését nem olyan segédeszközök segítségével éri el, mint kitömött vagy túl szoros fűzők. Habár erről a tényről Lord Maccon minden éjjel újra meggyőződhetett, mégsem állta meg, hogy egy-egy bálon félre ne húzza a feleségét valami csendes sarokba, hogy megbizonyosodjon, a helyzet nem változott.

– Annyira sajnálom, hogy ilyen korán felzavartalak, drágám. – És már megint az a rémes szó. – Ígérem, hogy reggel kárpótollak. – Lord Maccon buján a feleségére kacsintott, aztán oda is hajolt egy hosszú és igen alapos csókra.

Lady Maccon hiába is próbálta ellökni magától.

– Conall, mi folyik itt?

De idegesítő farkasember férje addigra már kint volt a szobából.

– Falka! – Az alfahím üvöltését riadtan verték vissza a falak. De Conall előtte legalább látszólag gondoskodott felesége nyugalma-ról, hiszen becsukta az ajtót.

Alexia és Conall Maccon hálósobája egészen elfoglalta a Woolsey-kastély egyik legmagasabb tornyát, ami valójában nem volt más, mint méltóságteljes kiütés az egyik szárny tetején. A viszonylagos elzártság ellenére azonban a gróf hangját a terjedelmes épület minden zugában hallani lehetett, még abban a hátsó szobában is, ahol a talpasok teáztak.

A Woolsey-falka talpasai napközben keményen dolgoztak: intézték alvó uraik és az egész társaság nappali ügyeit. Legtöbbjük számára a teázás röpke szünet volt csak, mielőtt elszólította őket más, nem falkabéli kötelességük. Mivelhogy a farkasfalkák körül általában igen erős alkotó szellemiségű csoport gyűlt össze, Woolsey pedig nagyon közel esett Londonhoz, nem egy talpas vállalt aktív szerepet a West End színdarabjaiban. Uruk ordítása azonban a kiváló citromszószos vesepástétom, az omlós madeira és minőségi fekete tea mellől is azonnal talpra ugrasztotta és lázas tevékenykedésre indította őket.

A háznép felbolydult: lovasok és fogatok jöttek-mentek, az első udvar kövei csattogtak a paták és kerekek alatt, ajtók csapódtak, kiáltások harsantak, olyan volt, mint a Hyde Park léghajóleszálló mezején.

Alexia Maccon a sokat szenvedettek súlyos sóhajával kifordult a paplan alól, és felkapta a kőpadlóról a fodrok és csipkék halmába hullott hálóingét.

A holmi a férje egyik nászajándéka volt a számára. Vagyis inkább *saját maga* számára, hiszen a ruhadarabot lágy selyemből varrták, botránnyosan kevés pliszével. Nem kis mértékben megelőzte a divatot. Alexia kedvelte merész franciaságát. Conall inkább azt kedvelte, amikor a hálóing lekerült Alexiáról. Ezúttal is ennek volt köszönhető, hogy a csáros ruhadarab a padlón kötött ki. A házastársak ingatag fegyverszünetre jutottak az ügyben: Alexia leginkább csak az ágyon kívül viselhetette a hálóinget. Conall nagyon meggyőző tudott lenni, ha a fejébe – és egyéb testtájaiba – vett valamit. Lady Maccon úgy sejtette, kénytelen lesz hozzászokni, hogy anyaszült meztelenül aludjon. Habár mocorgott benne az aggodalom, hogy a ház esetleg kigyullad, és neki pucéron kell menekülnie mindenki szeme láttára,

a kényelmetlenségérzete fokozatosan alábbhagyott, nem utolsósorban azért, mert Alexia immár egy farkasemberrel élt együtt, és lassacskán hozzászokott állandó meztelenkedésükhöz, még ha ez inkább szükségszerű rossz volt is számára, korántsem kellemes. Egyáltalán, sokkal több szőrös férfiaság uralta a hónapja-it, mint amennyivel egy tisztességes angol úrhölgynek havonta meg kell birkóznia – s mindezt úgy, hogy a farka fele Észak-Indiában harcolt, vagyis a teliholdtól szédült hímek várhatóan egyre többen lesznek.

Alexia a férjére gondolt. Vele *naponta* kellett megbirkóznia.

Valaki halkan bekopogott, majd hosszan várt, végül lassan benyitott a hálószobába. Sötétszőke, szívcarcú, hatalmas, violaszín szemű lány dugta be a fejét óvatos pillantással. Saját elrettentő tapasztalataiból megtanulta, hogy időt adjon urának és úrnőjének, mielőtt megzavarná őket a szobájukban. Lord Maccon szerelmes pillanatait nem lehetett előre megjósolni, azonban a dühét, ha ezekben megzavarták, annál könnyebben.

A lány látható megkönnyebbüléssel vette észre, hogy az úr nincs jelen, úgyhogy belépett, kezében egy tál forró vízzel, karján meleg fehér törülközővel. Kecses pukedlivel köszöntötte Alexiát. Elegáns, bár dísztelen sűrke ruhát viselt, az elején ropogósra keményített, hófehér köténnyel. Alexia, és csakis ő, tudta, hogy a magas, fehér gallér harapásnyomokat takar a lány vékony nyakán. A tetejébe, mintha önmagában az, hogy korábban vámpíroknál dolgozott, most pedig egy farkasember házában szolgál, nem volna elég botrányos, amint kinyitotta a száját, elárulta szégyenletes francia mi-voltát is.

– Jó estét, úrnőm!

Alexia rámosolygott.

– Jó estét, AngeliQUE!

Lady Maccon ugyan még csak három hónapja birtokolta a címet, máris ismertté vált merész ízléséről, mennyei konyhájáról és divatteremtő stílusáról, és bár nem volt közismert tény, hogy az árnyékkormány tagja, azt mindenki láthatta, hogy barátságos viszonyban áll Viktória királynővel. Mindehhez járult még egy magas társadalmi állással, jelentős vagyonnal és hirtelen természettel bíró farkasember házastárs, és a felsőbb körök máris hajlandónak bizonyultak elnézni Alexia különégeit, például, hogy éjjel is hordja napernyőjét, és szépséges, francia szobalányt tart.

AngeliQUE az öltözőasztalra helyezte a mosdótálat, majd újra elűnt. Udvariasan, tíz perc elteltével jelent meg ismét, behozott egy csésze teát, némi whiskey-t, és elvitte a használt vizet és törülközőt. Harmadjára elszánt arccal, csöndes tekintélyt sugallva tért vissza. Lady Maccon öltöztetése körül általában összeütköztek az akaratok, azonban a *Lady's Pictorial* legutóbbi számának társasági rovatában megjelent dicséret növelte Alexia bizalmát AngeliQUE ruházkodási döntéseit illetően.

– Hát jó, maga szipirtató! – fordult Lady Maccon a hallgatóg lányhoz. – Ma mit veszek fel?

AngeliQUE választása aznap estére egy, a katonai öltözékektől ihletett, teaszínű, csokoládébarna bársonnyal és hatalmas bronzgombokkal ékesített ruhára esett, mely igen kifinomult volt, és tökéletesen alkalmas az árnyékkormány ülésén való megjelenéshez.

– De a selyemsálat vegye le! – követelte Alexia, már csak megszőkásból is tiltakozva. – Ma este fel kell tárnom a nyakamat.

Nem magyarázta el, hogy a palotaőrök figyelik az ő harapásnyomait. AngeliQUE nem tartozott azok közé, akik tudtak Alexia lélekőri tisztóságáról. Meglehet, az ő személyes szobalánya volt, ám

mégiscsak francia, és hiába viseltetett Floote határozottan ellentétes érzelmekkel a dolgot illetően, a házi személyzetnek nem kellett *mindenről* tudnia.

Angelique tiltakozás nélkül engedelmeskedett, és egyszerű, a ruha komolyságát kiemelő frizurát fésült Lady Macconnak: az apró csipkefőkötő alól alig néhány csigás hajfürt kandikált ki. Akkor Alexia végre megszökött a kezei közül. Már remegett a kíváncsiságtól, hogy megtudja, mi okból távozott férje olyan korán. Csakhogy nem talált senkit, akitől megkérdezhetne volna. Az ebédlőasztalnál egy lélek sem várta: a falka és a talpasok kámforra váltak a férjével együtt. A házban a szolgákon kívül senki nem tartózkodott. Alexia teljes figyelmét rájuk irányította, azonban ők, immár három hónapos gyakorlattal a hátuk mögött, azonnal eltűntek különféle feladataik után.

A Woolsey-ház inasa, Rumpet, sértett méltósággal megtagadta a választ. Még Floote is azt állította, a könyvtárban volt egész délután, s így az égvilágon semmit sem hallott.

– Floote, de igazán, önnek tudnia *kell*, mi történt. Ön mindig tudja. Számítok magára a hírek tekintetében.

Floote úgy nézett rá, hogy Alexia ismét hétévesnek érezte magát. Habár inasból személyi titkárrá lépett elő, a férfi sosem vetkőzte le inas voltából eredő komorságát.

Odaadta az asszonynak bőr irattáskáját.

– Átnéztem a múlt vasárnapi ülés anyagait.

– És? Mi a véleménye? – Floote már Alexia apját is szolgálta, és Alessandro Tarabotti igencsak kétes hírneve ellenére, vagy talán éppen azért, *megtanult* dolgokat. Alexia lélekörként egyre gyakrabban kapta magát azon, hogy nagyban támaszkodik Floote véleményére, még ha csak azért is, hogy a sajátját lássa igazolva általa.

Floote eltöprengett.

– Fenntartásaim vannak a deregulációs klauzulával kapcsolatban, asszonyom. Úgy vélem, túl korai egy saját kötelezvény ellenében elengedni a tudósokat.

– Hm, nekem is éppen ez volt a meglátásom. Módosító javaslatot fogok benyújtani ehhez az ügyrendi ponthoz. Köszönöm, Floote.

Az idősebb férfi megfordult, hogy távozzék.

– Ó, igen, Floote...

Az inas megadóan visszafordult.

– Valami lényegi jelentőségű esemény lehetett, amely így felzaklatta a férjemet. Úgy vélem, a könyvtárban kell majd keresni a választ, miután este visszatérek. Kérem, tegye szabaddá magát!

– Igenis, asszonyom – felelte Floote egy apró meghajlással, majd elvonult, hogy kocsit kerítsen.

Alexia befejezte a reggelit, a karjára vette az irattáskát, legújabb napernyőjét és hosszú gypajjúkabátját, majd kilépett a bejárati ajtón.

És akkor meglátta, hová is tűnt mindenki. Ott voltak a kastély széles pázsitján, amely a kikövezett udvart a háztól elválasztotta. Még meg is sokszorozódtak, katonai uniformist húztak, és valami okból, amely befészkelte magát aprócska farkasember-agyukba, azon igyekeztek, hogy tetemes mennyiségű hatalmas vászonsátrat állítsanak fel. Ehhez a legújabb kormányzati találmányt, az öntárguló gőzrudakat is bevetették: be egyenesen a forró sárgaréz kondérokba, ahol, mint messzelátó méretű fém tésztahengerek, addig fűttek, amíg a hőtől pukkanva ki nem nyíltak teljes hosszúságukra. Ahogy a seregben szokás, a kondérokot a feltétlenül szükségesnél sokkal több katona állta körül, figyelték a fővő gőzrudakat, és amikor valamelyik felpattant, hujjogtatva kapták el vastag bőrkesztyűikkel, majd egy sátorhoz cipelték.

Lady Maccon önuralma azonnal odalett.

– *Mit művelnek* maguk itt?

Senki nem nézett rá, de még csak felé sem.

Alexia hátravetette a fejét, és felkiáltott.

– *Tunstell!!*

Ugyan ordítás tekintetében nem kelhetett versenyre a férje kapacitásával, de nő léte nem volt éppen törékeny virágszál. Atyjának ősei valaha egy világbirodalmat hódítottak össze, és amikor Lady Maccon kieresztette a hangját, az emberek rájöhettek, hogyan is történhetett ez.

Tunstell – jóképű, bár kissé nyakigláb, vörös fickó – pattogós futásban érkezett. Arcán most is ott ült állandó vigyora, és az egész tartása valamiféle nemtörődömséget sugárzott, amelyet a legtöbben elbűvölőnek találtak, mindenki más azonban tenyérbemászonak.

– Tunstell – kezdte újra Alexia, meggyőződése szerint nyugodt és udvarias hangnemben –, *mit keresnek* ezek a sátrak a pázsitomon?

Tunstell, Lord Maccon személyi inasa és talpasainak vezetője, vidáman körbepillantott, mint akinek ezidáig fel sem tűnt semmi, de most örvendezik, hogy társaságot kapott. Tunstell legnagyobb jellemhibája kifogyhatatlan derűje volt. Ezt azonnal követte a második hiba: a Woolsey-kastély azon kevés lakója közé tartozott, akik nem fogott sem Lord, sem Lady Maccon dühe, meglehet, észre sem vette azokat.

– Nem szólt önnek? – A talpas arcán még ott ült a pír, hiszen maga is segédkezett az egyik sátor felállításánál.

– Nem, *határozottan nem* – kocogtatta meg napernyője ezüst hegyével a veranda deszkáit Alexia. Tunstell ránevetett.

– Hát, asszonyom, hazatért a falka többi tagja! – Két kézzel intett a lobogó vásznakba burkolt káosz felé, még az ujjait is mozgatta

hozzá. Tunstell afféle színész volt, és nem annyira csinálta, mint inkább eljátszotta a dolgokat.

– Tunstell – fordult hozzá Alexia, olyasféle türelemmel, amivel az ember egy visszamaradott gyermekhez fordul –, ez azt jelentené, hogy a férjem egy nagyon, nagyon nagy farka ura. De az egész országban nincsen olyan alfa, akinek ekkora farkája volna.

– Hát, mivel a farka többi tagja magával hozta az ezredét is – vágta rá Tunstell összeesküvő módjára, mintha ő és Alexia valami gyönyörű tréfában volnának cinkosok.

– Úgy tudom, a szokás megköveteli, hogy a farkatagok és az ezredbeli tisztársaik elváljanak egymástól, amikor hazatérnek. Ezért nem ébred az ember általában arra, hogy százával táboroznak az ablaka alatt a katonák.

– Nos hát, Woolsey mindig is valamicskét máshogy csinálta. Mivel mi vagyunk a legnagyobbak az országban, és csak mi válunk szét, amikor a szolgálatra kerül a sor, hazaérve még kicsit együtt tartjuk a Coldsteam Gárdát. Építi a csapatszellemet. – Tunstell újra karjait kitérve intett, finom kezével kavarva a levegőt, és lelkesen bólogatott hozzá.

– És ennek a csapatszellemnek feltétlenül a kastély előkertjében kell épülnie? – *Kocc-kocc-kocc*, tette hozzá a napernyő. A Természetellenes Személyek Nyilvántartó Hivatala, röviden NYIHA, az utóbbi időben újfajta fegyverzetekkel kísérletezett. A Hypocras Klub néhány hónappal azelőtti feloszlata során felfedeztek egy apró, nagy nyomású gőzzel üzemelő szerkezetet. Láthatólag nem csinált semmit, csak melegedett és melegedett, amíg végül fogta magát és felrobbant. Lord Maccon megmutatta a feleségének a szerkezetét, *ami* a robbanás előtt ketyegő hangot adott, éppen olyasmint, mint most Alexia napernyője. Tunstell nem tudott a hasonlóságról, ha

tud, talán óvatosabban közelíti meg a témát. Másfelől viszont, lévén ő Tunstell, ez egyáltalán nem biztos.

– Igen, hát nem nagyszerű? – ragyogott.

– De miért? – *Kocc, kocc, kocc.*

– Mindig is itt táboroztunk – felelte egy új hang, egy olyan személy hangja, aki a jelek szerint szintén nem ismerte a ketyegő és robbanó gőzszerkezetet.

Lady Maccon megpördült, hogy szembenézzen azzal, aki félbe meri szakítani egy dühroham közben. A kérdéses úriember magas volt és széles, bár nem ért fel a férjéhez. Lord Maccont skót mércével mérték nagynak, emezett mindössze angollal. A különbséget akárki észrevehette. Amellett ez a férfi olyannak tűnt, mint aki kényelmesnek találja ezt a méretet, szemben a gróffal, aki rendszeresen nekiment a dolgoknak, mintha a teste nagyobb lenne a valóságban, mint amekkorának ő véli. A férfi teljes tiszti díszegyenruhát viselt, amely remekül mutatott rajta. Csizmája tükörfényesen ragyogott, szőke haját szalagos copfba fonta, gondosan ápoltságát nem is akcentus igazán. Alexia ismerte a fajtáját: neveltetés, pénz és kék vér teszi.

Összeharapta a fogait.

– Valóban? Nos, többé már nem – közölte, azzal visszafordult Tunstellhez. – Holnapután este partit adunk. Haladéktalanul tüntesse el azokat a sátrakat!

– Ez elfogadhatatlan – vágta rá a szőke úriember, és közelebb lépett. Alexiában felmerült, hogy a beszédmodora és makulátlan kinézete ellenére talán mégsem úriember. Abban azonban biztos volt, hogy ilyen éles, hideg, áthatóan kék szempárt még nem látott.

Tunstell, akinek vigyora mögé az aggodalom árnyéka kúszott, nem tudta eldönteni, kinek engedelmesséjék.

Alexia figyelmen kívül hagyta az újonnan érkezettet.

– Ha muszáj sátorozniuk, sátorozzanak hátul!

Tunstell már lódult volna, hogy elvigye a parancsot, de az idegen a vállára tette fehér kesztyűs, széles tenyerét, és megállította.

– De hát ez nevetséges! – csattant fel, kivillantva tökéletes fogait Alexia felé. – Az ezred mindig is az első udvarban vert tábornokot, itt jóval kényelmesebb, mint kint a birtokon.

– Azonnal! – rivallt Lady Maccon Tunstellre, még mindig nem véve tudomást a betolakodóról. Hát miféle modor ez, ilyen hangnemben beszélni hozzá, amikor még csak be sincsenek mutatva?

Tunstell most már kevésbé volt vidám, mint eddig bármikor. Tanácstalanul tekintgetett az idegenről Alexiára és vissza. Minden pillanatban várható volt, hogy a fejéhez kap és eljártssza, hogy zavarában elájult.

– Tunstell, ne mozduljon! – rendelkezett az idegen.

– Ki az ördög maga? – tudakolta Alexia, mert a férfi fensőbbes viselkedése most már őt is káromkodásra ragadtatta.

– Channing Channing őrnagy a chesterfieldi Channing-nemzetségből.

Alexia eltátotta a száját. Nem csoda, gondolta, ha ennyire el van telve magától. Egy életen át viselni ezt a nevet, ennek óhatatlanul megvannak a következményei.

– Nos, Channing őrnagy, megkérem, ne szóljon bele a ház körüli ügyek vitelébe! Az az *én* hatásköröm.

– Ó, tehát te vagy az új házvezetőnő? Nem is tudtam, hogy Lady Maccon efféle drasztikus változást vezetett be.

Alexiát nem lepte meg ez a feltételezés. Nagyon is jól tudta, hogy nem úgy néz ki, mint ahogy az emberek elképzelnek egy Lady Maccont, hiszen túl talján, túl öreg, és valljuk be, túlságosan húsos.

Szándékában állt kijavítani a tévedést, mielőtt további zavarokat okozhatott volna, csakhogy nem maradt rá alkalma. A chesterfieldi Channing-családból való Channing Channing nyilvánvalóan imádta hallgatni a saját hangját.

– Sose aggaszd a mi táborunk helye miatt a csinos kis buksidat, biztosíthatlak, hogy sem az úr, sem az úrnő nem fog veszekedni veled emiatt. – A szóban forgó úrnő ennek hallatán elvörösödött. – Te csak törődj a saját dolgoddal, és hagyd, hogy mi is törődhessünk a magunkéval!

– Biztosíthatom – vetette fel a fejét Alexia –, hogy minden, ami a Woolsey-kastélyban vagy a környékén történik, az én ügyem is.

A chesterfieldi Channing-családból való Channing Channing erre rávillantotta tökéletes mosolyát, és megcsillantotta kék szemét. Alexia biztos volt benne, hogy az őrnagy ezt csábítónak szánta.

– Most komolyan, erre egyikünknek sincs ideje, vagy mégis? Csak eredj a dolgodra, majd később beszélhetünk némi jutalomról is, ha engedelmes leszel.

Vajon ez a mosoly hátsó szándékokat rejt? Alexia úgy sejtette, igen.

– Uram, ön most el akar engem csábítani? – csúszott ki az illetenség a száján döbbenetében.

– Nem is tudom. Szeretné? – kérdezett vissza a férfi, még szélesebb vigyorral.

Ez eldöntötte a kérdést. Szó sincs úriemberről.

– Ajjaj – szúrta közbe Tunstell halkán, és lassan hátrálni kezdett.

– Micsoda visszataszító gondolat! – háborodott fel Lady Maccon.

– Ó, én nem mondanám – válaszolta Channing őrnagy, még közelebb lépve. – Egy tüzes kis talján portéka, mint te... szép az alakod, nem is vagy túl öreg, lehet még néhány lázas éjszakád. Én magam mindig is kedveltem az egzotikus ízeket.

Alexia, lévén mindössze felerészben talján, az is csak születési hibaként, hiszen a csontja velejéig angol neveltetést kapott, képtelen volt eldönteni, a mondat melyik része a leginkább sértő rá nézve. Nemtetszését macska módra fújva juttatta kifejezésre.

Az a visszataszító Channing erre úgy tett, mintha meg akarná érinteni.

Alexia nekiveselkedett, és napernyőjével keményen fejbe csapta a férfit, éppen a koponyája tetején.

Az udvarban egyszerre mindenki abbahagyta, bármit is csinált, és nézte, amint a szoborszerű asszony veri rangban harmadik társukat, a woolsey-i falka gammahímjét és a Coldsteam Gárda külországi parancsnokát egy napernyővel.

Az őrnagy szeme még hidegebb kékbe fordult, szivárványhártyája széle elfeketült, két hibátlan fehér foga egyszerre kihegyesedett.

Szóval farkasember? Nos, Alexia Maccon napernyőjének hegye nem véletlenül készült ezüsből. Újra lecsapott, ezúttal azonban gondot fordított rá, hogy a nemesfém érintkezzen a nemesúr bőrével. Ugyanakkor visszanyerte az uralmát a szavak felett is.

– Hogyan merészeli? Maga szégyentelen... – *csatt* – arrogáns... – *csatt* – tolakodó... – *csatt* – figyelmetlen *eb!* – *Csatt, csatt.* Rendes körülmények között Alexia nem használt volna efféle nyelvezetet, valamint féktelen erőszakhoz sem folyamodott volna, azonban most megkívánta a helyzet. A férfi farkasember volt, tehát érintés, vagyis a természetfeletti kiiktatása nélkül jóformán lehetetlen lett volna kárt tenni benne. Ennélfogva Lady Maccon igenis indokoltnak érezte, hogy néhányszor fejbe kólintsa, már csak nevelő szándékkal is.

Channing őrnagy, akit mélységesen meglepett egy védtelen, háztartási alkalmazottnak vélt hölgy támadása, felkapta a kezét, hogy

a fejét védje, majd elkapta az ernyőt és megrántotta, vele együtt az asszonyt. Alexia kezéből kicsúszott a fogó, Channing őrnagy pedig hátratántorodott, markában a női kiegészítővel. Úgy tűnt, vissza akar ütni vele, márpedig ő komoly kárt tehetett volna a természetfeletti gyógyulásra nem képes Alexiában, azonban csak elhajította az ernyőt, és előrelépett, mintha inkább felpofozná a nőt.

Ekkor ugrott a hátára Tunstell. A vörös hajú a saját karjaival és lábaival fonta át az őrnagy végtagjait, eképpen mozdulatlanságra kényszerítve őt.

Az összegyűlt, újonnan érkezett sereg levegőért kapott. Hogy egy talpas a falka tagját bántalmazza, hallatlan dolog, azonnali kiutasítás járt érte. Mindazonáltal azok a falkatagok, akik ismerték Alexiát, a személyes szolgálatukra rendelt talpasokkal egyetemben kapát-kaszát-gőzrudat elhajítva rohantak Tunstell segítségére.

Channing őrnagy lerázta magáról a talpast, és visszakézből szájon vágta. A csapástól Tunstell nyögve a földre zuhant.

Alexia dühös pillantást vetett a szőkére, és a vörös fölé hajolt. Ez ugyan csukott szemmel hevert, de lélegzett. Az asszony felegyenesedett, és higgadtan szólalt meg.

– Ha az ön helyében lennék, Mr. Channing, befejezném ezt a kutyakomédiát. – Szándékosan nem adta meg a másiknak a rangja szerint kijáró megszólítást, hiszen nem érzett iránta tiszteletet.

– Hát, én meg azt mondom, hogy nem! – csattant fel a férfi, s lerántotta fehér kesztyűjét, és kezdte kigombolni az egyenruháját. – Most aztán nevelhetlek meg mind a kettőtöket!

A következő pillanatban már neki is fogott az alakváltásnak. Úri társaságban ez általános döbbenetet váltott volna ki, azonban a jelenlévők legtöbbször volt már tanúja korábban is hasonlóknak. A falkák belépése óta eltelt évtizedek alatt a hadseregben az alakváltás

éppolyan hétköznapi dologgá vált, mint a szentségeles. Mégis, egy hölgy jelenlétében átváltozni, ha csak házvezetőnek gondolja is...? Riadt hangok röppentek fel a tömegből.

Alexia maga is meglepődött. Az éj alig szállt le, a hold még korántsem dagadt meg, vagyis ez a ficsúr idősebb és tapasztaltabb, mint azt pökhendi viselkedéséből gondolni lehetne. Amellett átkozottul jól is viselte a folyamatot, arcizma sem rezdült, úgy tűrte a fájdalmat, amelyet Conall úgy írt le a feleségének, hogy a legnagyobb, ami még élve elviselhető. Alexia látta már a falka fiataljait vinnyogva vonaglani a folyamat közben, azonban Channing őrnagy simán siklott át emberi alakjából a farkaséba. Amikor a szőr, bőr és csont átrendeződése befejeződött, az asszony előtt az egyik legszebb farkas állt, amelyet valaha látott: hatalmas, csaknem tiszta fehér, jégkék szemű. Lerázta magáról ruházatának maradványait, és lassan körözni kezdett Alexia körül.

Lady Maccon összeszedte az erejét. Egy érintés elegendő, és a férfi ismét visszanyeri emberi alakját, azonban ez még nem jelentette, hogy veszélytelenné is válik. Halandóként is nagyobb és erősebb nála, ráadásul Alexia kezéből hiányzott a napernyője.

Azonban amikor a fehér farkas támadásba lendült, egy másik állat vetette magát Lady Maccon és Tunstell elé vicsorogva. Jóval kisebb volt, mint Channing őrnagy, vörösös bundáját a nyakán és a fején fekete árnyalatok színezték, rókáéra hasonlító arcában halvány-sárga szempár ült.

A szőrrel fedett izmok rémes puffanással ütköztek egymásnak, és a két farkas összeakaszkodott, foggal-körömmel tépték a másikat. Hamar kiderült, hogy a fehér csupán azáltal, hogy nagyobb, nem győzhet a kisebb farkas fürgeségével, ügyességével szemben, utóbbi a fehér saját testméretét használta ki s fordította ellene. Másodpercek

teltek csak el, és a vörös farkas Channing őrnagy fölé kerekedett, fogai megszorultak annak nyakán.

A harc éppolyan gyorsan ért véget, ahogy kezdődött. A fehér farkas hanyatt fordult, felkínálva lágy részeit vékonydongájú legyőzőjének.

Alexia nyöszörgést hallott. Ahogy vonakodva félrenézett a farkasokról, látta, hogy Tunstell felült, és zavaros tekintettel pislog. Az orrából ömlött a vér, de úgy tűnt, ezen kívül pusztán elkábult az ütéstől. Alexia átadott neki egy zsebkendőt, majd lehajolt, hogy magához vegye napernyőjét, ami egyben mentségül szolgált arra, hogy ne kelljen látnia, ahogy a farkasok visszaváltoznak emberré.

Mindazonáltal leselkedett. Melyik forróvérű asszony ne tette volna? Channing őrnagy tiszta izom volt, magasabb és vékonyabb ugyan, mint a férje, Alexiának azonban be kellett ismernie, hogy egészen szemrevaló. A tiszt mellett nyugodtan álló, vörösés hajú, meghatározhatatlan korú férfi ugyanakkor meglepte. Soha nem vádolta volna éppen *Lyall professzort* azzal, hogy túlságosan izmos lenne, s most mégis határozottan edzettnek látta. Vajon mi volt Lyall foglalkozása, mielőtt farkasemberré vált, tűnődött Alexia, immár nem először. Ám ekkor néhány talpas érkezett köpönyegekkel, és eltakarták Lady Maccon vizsgálódásának tárgyait.

– Mi a pokol folyik itt? – tudakolta prüszkölve Channing őrnagy, amint az állkapcsa ismét alkalmassá vált az artikulált beszédre, és rábámult a mellette csendben várakozó, kifinomult férfira. – Én nem hívtam ki önt. Tudja jól, hogy sosem tennék ilyet. Azt az ügyet évekkal ezelőtt lezártuk. Ez itt pedig nem több, mint egy teljesen rendben lévő, falkabeli fegyelmi ügy. Az engedetlen talpasokat meg kell nevelni.

– Kivéve, ha egyikük nem talpas – biccentett Randolph Lyall professzor, a Woolsey-falka sokattűrő bétahímje.

A szóke férfi egyszerre idegesnek tűnt, az arcáról csaknem minden arrogancia leolvadt. Alexia fején átfutott, hogy így máris sokkal jobban néz ki.

A professzor sóhajtott.

– Channing őrnagy, a Woolsey-falka gammahímje, hadd mutassam be önt Lady Alexia Maccon átoktörőnek és az ön új alfanóstényének.

Alexia utálta az *átoktörő* szót, versenybírónak érezte magát tőle, aki egy elhúzódó és unalmas krikettjátszmába avatkozik. De mint-hogy néhány farkasember átokként tekintett halhatatlan állapotára, úgy vélte, ez mégiscsak valami kicsavart dicséret, egyfajta bók, amiért ő képes elúzni a teliholdkor előtörő állatiasságukat. Azonkívül *átoktörőnek* lenni még mindig kellemesebb volt, mint *lélekszipolynak* – csak bízza az ember a vámpírokra, és azok kitalálják a szót, amely még a krikettnél is elborzasztóbb sportra utal, már ha ilyesmi egyáltalán lehetséges.

Az asszony felvette a napernyőjét, és kiegyenesedett.

– Mondanám, hogy örömmel tölt el a találkozás, Channing őrnagy, de nem szívesen esnék rögtön ezen a korai órán hazugságba.

– Nahát, átkozott legyek – válaszolta a tiszt, előbb Lyallra, majd körben mindenki másra pillantva –, de hát miért nem *szólt* senki?

Alexia erre halvány büntudatot érzett, hiszen hagyta, hogy a vérmérséklete ismét úrrá legyen rajta. Másfelől viszont az őrnagy nem hagyott túl sok lehetőséget a bemutatkozásra.

– Feltételezem, önt nem értesítették a létezéséről – biccentett, és magában feljegyezte ezt a tényt is a férje aznap esti bűneinek egyre

hosszabb listájára. Csak érjen haza Conall, csúnyán megmondja neki a magáét.

– Hát, szóval, nem pontosan – bökte ki Channing őrnagy. – Úgy értem, persze, néhány hónapja már megkaptuk a hírt, de a leírás nem volt... szóval érti, asszonyom. Úgy gondoltam, ön...

Alexia elgondolkodva meglóbálta az ernyőjét.

Channing sietősen visszakozott.

– ...kevésbé talján – fejezte be a mondatot.

– És az én kedves férjem nem ismertette önnel a teljes igazságot, amikor önök megérkeztek? – érdeklődött Lady Maccon, immár inkább töprengve, mint mérgesen. Talán ez a Channing őrnagy mégsem annyira rémes figura. Végső soron Lord Maccon választásán még maga Alexia is meglepődött.

A tiszt bosszankodva nézett fel.

– Vele még nem találkoztunk, asszonyom. Ellenkező esetben ezt a félreértést kiküszöbölhattük volna.

– Ebben nem vagyok bizonyos – vont a vállát Alexia. – Conall igen szívesen túlozza el az érényeimet. A rólam szóló leírásai általában kissé... eltérnek a valóságtól.

Channing őrnagy ezekre a szavakra ismét a legmagasabb fokozatra csavarta a sármját, Alexia szinte látta, amint a fogaskerekei csikorogva akaszknak össze, és a bőrén át elszökő gőz csavarmin-tákban száll fel.

– Ó, kétlem, asszonyom. – Bár a gammahím valóban fel- és elismerte az előtte álló nő megjelenését, Alexia, Channingre nézve lesújtó módon, ezúttal a sértődést választotta. Az arca elsötétült, barna szemébe kemény pillantás költözött, dús ajka vértelen vonallá préselődött össze.

Az őrnagy jobbnak látta sürgősen Lyallhoz fordulni.

– Igen tisztelt vezérünk miért nem volt az állomáson, hogy minket fogadjon? Felettből sürgős ügyeket kellene vele megtárgyalnom.

Lyall vállat vont, és olyan módon tette ezt, ami a tiszt számára egyértelművé tette, hogy ne erőltesse ezt a kérdést. Ugyan a gamma természetes feladata mindig is a kritika volt, a béta számára viszont ugyanolyan természetes, hogy támogassa az alfát, bármilyen kirívó dolgot tesz is.

– Sürgős ügyek a NYIHA-ban is – felelte szűkszavúan.

– Csakhogy meglehet, az én kérdéseim is fontosak! – csattant fel Channing. – Ki tud dönteni, ha Lord Maccon nincs jelen, hogy gondoskodjon a falka szükségleteiről?

– Mi történt egészen pontosan? – Lyall professzor hangneme tisztán jelezte, hogy akármi is történt, az alighanem Channing őrnagy hibája volt.

– A falka és én igen szokatlan dolgot tapasztaltunk a hajó fedélzetén. – A tiszt nyilván úgy vélte, ha a béta lehet szűkszavú, hát majd ő is az lesz. Jelentősegteljesen Alexia felé fordult. – Lady Maccon, örömömre szolgál, hogy megismerhettem önt. Fogadja bocsánatkérésemet, amiért hajbakaptunk! A tudatlanság nem mentség, biztosíthatom önt, *ezzel* tisztában vagyok. Mindazonáltal szerény képességeim teljes tárházával igyekezni fogok, hogy baklövésemet jóvátegyem.

– Kérjen bocsánatot Tunstelltól! – felelte Lady Maccon.

Ez nagy pofon, hogy a falka gammahímje, rangsorban a harmadik, így forduljon egy senki kis talpashoz! Channing őrnagy levegőért kapott, de azért teljesítette a kérést. Formás beszédet vágott ki Tunstell előtt, aki egyre jobban zavarba jött, mert a szóvirágoknak nem akart vége szakadni, ő pedig szörnyűségesen átérezte a gamma

megaláztatását. Mire Channing befejezte, Tunstell olyan vörös volt, hogy nem is látszottak a szeplői. Végül az őrnagy elsietett.

– Most hová megy? – nézett utána Lady Maccon.

– Vélhetően az ezredhez, hogy átirányítsa a sátrazást a hátsó területre. Kicsit várni kell majd velem, asszonyom, hogy a sátorrudak kihűljenek.

– Ohó – mosolyodott el Alexia –, enyém a győzelem!

Lyall professzor sóhajtott, felnézett a holdra, és félhangosan, mintha egy magas istenséget szólítana meg, csak annyit mormolt:

– Alfák...!

Alexia vizslatóan nézett rá.

– Most tehát lenne szíves megismertetni engem a chesterfieldi Channing-családból való Channing Channinggel? Nem éppen olyan embernek tűnik, akit a férjem magától a falkába fogadna.

Lyall oldalra biccentette a fejét.

– Nincsen tudomásom Lord Maccon érzéseiről az említett úrral kapcsolatban, azonban akármerre is hajlanak azok, Channinget nem választotta, hanem megörökölte Woolseyvel együtt. Mint ahogy engem is. Nem volt választása. De, őszintén szólva, az őrnagy nem olyan rossz. Ha arról van szó, hogy megvédje a bajtársait a csatában, megállja a helyét, ez a teljes igazság. Kérem, próbálja meg nem a szívére venni a modorát! Gammahímként mindig is remekül végezte a dolgát, rangsorbeli helyéhez méltó volt, bár nem szíveli sem Lord Maccont, sem jómagamat.

– Miért? Úgy értem, önt miért nem? Azt tökéletesen megértem, hogy a férjemet nem kedveli, időm nagy részében *én magam* is közel hasonlóan érzek.

Lyall visszanyelte a nevetést.

– Értésemre adta, hogy rosszallja, ha valaki két l-lel írja a nevét. Megbocsáthatatlanul walesi dolognak tartja. Ön azonban, ha megjegyezhetem, annál jobban elvarázsolta.

Alexia zavarában megforgatta az ernyőjét.

– Csak nem volt talán végig őszinte a rémesen édeskés búbajossága? – Azt kérdezte magától, vajon a megjelenése vagy a személyisége teszi, hogy kizárólag a hatalmas farkasemberek harapnak rá, és hogy változtathat-e ezen bármi.

A professzor megvonta a vállát.

– Ha az ön helyében lennék, széles ívben elkerülném az őrnagyot ezen a területen.

– Miért?

Lyall igyekezett udvarias szavakba foglalni a választát, végül azonban a nyers igazság mellett döntött.

– Channing őrnagy valóban kedveli, ha a hölgyei hevesek, azonban ennek az az oka, hogy – apró szünet – megszelídíteni is kedveli őket.

Alexia fintorgott: megértette, hogy a bétahím valami olyasmit szeretne a tudtára adni, ami sértő az úri hölgyek érzékenységére nézve. El is tökélt, hogy később alaposan utánajár a dolognak, apja könyvtára biztosan tartalmazza a szükséges szakirodalmat. A szintén természetesen túli Alessandro Tarabotti sűrű életet élt, és leányára hagyott könyvei némelyikébe szörnyen megveszekedett jegyzeteket írt, amelyek ezt a tényt határozottan alátámasztották. Alexia ezeknek a könyveknek köszönhette, hogy férje némely újító természetű vágya nem kergette rendszeres ájulási rohamokba.

Lyall professzor csak a vállát vonogatta.

– Bizonyos hölgyek kedvüket lelik az effélékben.

– Bizonyos hölgyek meg a keresztszemes hímzésben lelik kedvüket – vágta rá Alexia, és elhatározta, hogy nem is gondol többé férje bajos gammahímjére. – Más hölgyek pedig a különösen csúf kalapokban – tette hozzá gyorsan, mert meglátta, hogy kedves barát-nője, Miss Ivy Hisselpenny, kiszáll egy hintóból a Woolsey-kastély hosszú behajtójának végén.

Az alak messze volt még, de azért nem férhetett hozzá kétség, hogy Miss Hisselpenny az. Senki más nem merészelt volna ilyen kalapot a fejére tenni. Dermesztően lila, ragyogó zöld szegéllyel, a tetején pedig egy gyümölcskosárnak kinéző kompozícióból három hosszú toll emelkedett ki. Féloldalt viasz szőlőfürtök himbálóztak a karimájáról, s csaknem Ivy öntudatosan magasra emelt, apró álláig értek.

– Azt a mennydörgös... – nézett Alexia a professzorra. – Sosem jutok el a megbeszélésre!

Lyall megértette a célzást, és elfordult, hogy távozzék – vagy, meglehet, a kalap elől menekült. Az asszony azonban még utána szólt.

– Őszintén nagyra értékelem az iménti váratlan közbeavatkozását. Nem gondoltam, hogy Channing valóban támadni fog.

A professzor visszafordult, és elgondolkodva nézett az alfahím feleségére. Azon ritka pillanatok egyike volt ez, amikor nem ügyelt zárkózott arckifejezésére, és mogyorószínű szemében, szokásos spektokuláréja hiányában, láthatóvá vált a zavara.

– Miért érte váratlanul? Nem gondolta, hogy Conall távollétében képes vagyok én is megvédeni önt?

Lady Maccon a fejét rázta. Az igaz, hogy sosem volt nagy bizalma a bétahím testi erejében és képességeiben, hiszen Lyall olyan vékony, tudósalkatú ember volt. Ha Lord Maccon vastag fára hasonlított, a professzor cserjeként állt mellette. De Alexia nem erre gondolt.

– Dehogyis! Azért volt váratlan, mert úgy véltem, ön is a férjemmel tart, ha ez a NYIHA-ügy valóban olyan nagy jelentőségű.

A professzor csak biccentett.

Lady Maccon újra próbálkozott.

– Feltételezem, nem az ezred érkezése készítette ilyen sürgős távozásra a férjemet...?

– Nem. Tudott róla, hogy ma érkeznek, ki is küldött engem az állomásra, hogy fogadjam őket.

– Ó, valóban? És nekem nem tartotta szükségesnek ezt megemlíteni?

Lyall, aki csak most ébredt rá, micsoda viharfelhőket gyűjtött alfahímje feje fölé, sietősen visszakozott.

– Azt gondolnám, úgy vélhette, hogy ön tudja. A katonákat a déván rendelte vissza, és az iratok már hónapokkal ezelőtt bekerültek az árnyékkormány elé.

Alexia a homlokát ráncolta. Emlékezett valami elkeseredett vitára a potentát és a déván között, még lélekőrsége első napjaiból. A déván nyert, hiszen Viktória királynő seregeinek ereje és a birodalom építése is az uralkodónak a falkákkal fennálló szövetségén állt vagy bukott. A vámpírok természetesen meghatározó érdekeltségekkel bírtak a Kelet-Indiai Társaságban és a kereskedelmi csapattestekben, azonban ez az ügy a hivatásosok, ennél fogva a farakasemberek hatáskörébe tartozott. Csakhogy Lady Maccon akkor nem látta át, hogy a döntés következménye majd az ő küszöbén ver sátrat.

– Nincs ezeknek rendes laktanyájuk, ahová máris indulniuk kéne?

– Dehogynincs. Mindazonáltal hagyomány, hogy néhány hétig itt maradnak, amíg a falka újra nem formálódik, és a nappali katonák csak ezt követően mennek haza.

Lady Maccon pillantása a katonai sátrak és egyéb csomagok erdejében vonuló Ivyre esett. A hölgy olyan eltökélten lépdelt, mintha a cipőjét felkiáltójelekkel sarkalták volna meg. Hidraulikus gépek köptek rá sárga füstfelhőket, ahogy elhaladt mellettük, a földből korán kirántott, összenyomott gőzrudak sziszegtek utána. Megkezdődött a tábor lebontása és hátraköltöztetése a kastély melletti úton, ki a Woolsey-birtok széles mezőire.

– Nem mondtam még, mennyire utálok a hagyományokat? – kérdezte Alexia, aztán riadtan kapta fel a fejét. – Most ezeket mind nekünk kell etetni...?

A viasz szőlőfürtök Ivy gyors, apró lépéseinek ütemére lengtek. Miss Hisselpenny még annyi időre sem állt meg, hogy megnézzze magának a felfordulást. Határozottan *sietett*, ami azt jelentette, hogy *fontos híreket* hoz.

– Rumpet tudja, mi a teendő. Ne aggassa magát emiatt! – tanácsolta Lyall professzor.

– Tényleg nem árulja el, mi folyik itt? Néhai Merrivay is benne van. És olyan nagyon korán kelt fel!

– Kicsoda, Rumpet? – kérdezte a bétahím. Mélyen lesújtó pillanást kapott válaszul.

– Lord Maccon nem avatott be a részletekbe – ismerte be Lyall. Lady Maccon összevonta a szemöldökét.

– És Néhai Merriway sem fog. Hiszen ismeri őt, folyton felidegesíti magát, aztán meg csak párállik.

Ivy eközben megközelítette a veranda lépcsőit. Lyall professzor hadarni kezdett.

– Ha megbocsátja, asszonyom, nekem a dolgaim után kellene látnom. – Meghajolt Miss Hisselpenny felé, és elsietett Channing őrnagy nyomában, hátrafelé.

Ivy pukedlizett a távozó farkasember után, s eközben a kalapjáról a bal füle mellé fittyent egy hosszú selyemfonálon függő eper. Cseppet sem sértődött meg Lyall sebes távozásán, inkább felsétált a lépcsőn, ügyet sem vetve Alexia irattáskájára és a várakozó kocsi-ra. Biztosan tudta, hogy a hírei fontosabbak minden ügynél, amely után barátnője egyébként indulni kívánt volna.

– Alexia, feltűnt már neked, hogy egy teljes harci ezred táborozik a gyepeden?

Lady Maccon sóhajtott.

– Ivy, igazán, sosem vettem volna észre.

Miss Hisselpenny gondosan figyelmen kívül hagyta a gúnyolódást.

– A ragyogónál is ragyogóbb *híreim* vannak. Bemegyünk teázni?

– Ivy, dolgom van a városban, és máris elkéstem. – Alexia nem tette hozzá, hogy a dolgai Viktória királynő színe elé szólítják. Ivy-nek fogalma sem volt barátnője természetesen túli mivoltáról, sem pedig politikai megbízatásáról, és az asszony jónak is látta meghagyni ebben a tudatlanságban. Ivy különben is mestere volt az értetlenségnek, ugyanakkor a legkisebb információból is terjedelmes káoszt bírt kavarni.

– Na de, *Alexia*, ez rendkívül fontos pletyka! – A szőlőszemek izgatottan megremegtek.

– Jaj, csak nem megérkeztek a boltokba a téli kendők Párizsból?

Ivy zaklatottan vetette fel a fejét.

– Mondd, Alexia, muszáj ennyire undoknak lenned?

Lady Maccon alig bírta levenni a szemét a kalapról.

– Hát, akkor ne tartsd magadban egy perccel sem tovább! Könyörgöm, oszd meg velem most rögtön! – Bármibe beleegyezett volna, hogy kedves barátnője mielőbb távozzék. Ivy olykor igazán alkalmatlan tudott lenni.

– Miért van tele a kerted katonákkal? – folytatta Miss Hisselpenny.

– Falkaügy – terelte félre a szót Alexia akképpen, hogy a leghatékonyabban elirányítsa Ivyt a nyomról. Barátnője sosem szokott igazán hozzá a farkasemberekhez, még azután sem, hogy legkedvesebb barátnője elkövette azt a merészséget, hogy hozzáment egyhez. Nem voltak éppen hétköznapiak, és Ivynek sosem kellett hozzá szoknia mogorvaságukhoz és hirtelen meztelenségükhöz. Egyszerűen képtelen volt alkalmazkodni úgy, mint Alexia tette, úgyhogy amolyan igazi Ivy-módon inkább tudomást sem vett a létezésükről.

– Ivy – szólt Lady Maccon –, egészen pontosan *mit* akarsz itt?

– Ó, Alexia, úgy sajnálom, hogy ilyen váratlanul reád törtem! Nem volt időm, hogy előreküldjem a névjegyemet, de hát muszáj volt eljönnöm, és elújságotnom, amint eldöntetett! – Tágra nyitotta a szemét, magasra kapta a kezét, és kinyilatkoztatta: – *Eljegyeztek!*

MÁSODIK FEJEZET

Járványos emberré válás

LORD CONALL MACCON IGENCSAK NAGYDARAB EMBER VOLT, aki farkasként is kifejezetten hatalmassá vált, nagyobbá és zömökebbé, mint amilyené egy született farkas valaha is felnőhet, több izommal, rövidebb lábakkal. Akárki látta, kétség nélkül tudhatta, hogy természetfeletti lényel van dolga, vagyishogy akárki *nem* látta azon a kora esti, hideg, téli úton, mert Lord Maccon sebesen futott, és sötét, márványos bundája, sárga szemeit leszámítva, tökéletesen beleolvadt az árnyékokba. A felesége nem egy alkalommal nevezte szépnek farkasként, emberként azonban soha. *Erre rá kell kérdezni.* Conall rágódott kicsit a dolgon, aztán inkább úgy döntött, mégsem.

Efféle gondolatok keringtek a farkasember fejében, amint London felé rohant a szabad csapásokon. A Woolsey-kastély viszonylag távol feküdt a nagyvárostól, Barkingtól északra, kocsival vagy lég-hajóval bő kétóránnyira, négy lábon valamivel közelebb. A nedves fűvet, az ápolt sövénykerítéseket és riadt nyulakat idővel felváltották a sáros utak, a kőkerítések és unott macskák.

A gróf egyszerre már nem is élvezte annyira a futást, amikor, éppen azután, hogy beért a városba, a Fairfoot Road táján hirtelen és

teljesen elveszítette farkas alakját. A lehető legmegdöbbentőbb jelenség volt: az egyik pillanatban még négy mancon futott, a másikban már csikorogtak a csontjai, húzódott vissza a szőre, a térde pedig a kockakőnek ütődött. Végül reszketve, lihegve, meztelenül hevert az úton.

– Hatalmas szellemek! – kiáltott fel a zaklatott nemesúr. Sosem volt hasonló élményben része. Még amikor mennyei bosszantó felesége alkalmazta rajta természetén túli érintését, hogy visszakényszerítse ember alakjába, az sem történt ilyen hirtelen. Alexia általában figyelmeztette előtte. Na, jó, vagy valami olyasmi. Legálább egyszer-kétszer rákiáltott.

Conall aggodalmasan körülnézett, azonban Alexiát nem látta, ráadásul meg volt győződve róla, hogy a kastélyban hagyta biztonságban, még ha dühösen is. London teljes körzetében nem szerepelt más természetén túli a nyilvántartásban, de akkor mi történhetett?

A térdére pillantott. A sebei nem zárultak be, ellenkezőleg, gyengén, de határozottan szivárgott belőlük a vér. A farkasembereknek, mint természetfeletti lényeknek, az efféle karcolások a szemük előtt szoktak összeforrni, most azonban semmi ilyesmi nem történt: öreg vére továbbra is lassan csöpögött a sáros kockakövekre.

Lord Maccon próbált visszaváltozni, önmaga elérni azt a pontot, ahol biológiai természete kettéválk. Semmi. Akkor próbálkozott az Anubisz-alakkal, az alfahímek adu ászával, vagyis hogy csak a fejét változtassa át embertestén. Még mindig semmi. Továbbra is csak ott ült a Fairfoot Roadon, tökéletesen ruhátlanul és mélységesen összezavarodva.

Rendkívül kíváncsi lett, mi okozhatta ezt. Visszasétált egy darabon, majd újra megpróbálkozott az Anubisz-fejjel, mivel ezt gyorsabban véghezvihette, mint a teljes váltást. Ezúttal sikerrel járt, de

ettől csak még sürgetőbbé vált a kérdés: vesztegesse az idejét félig farkasként, vagy siessen meztelenül az irodába?

Visszaváltozott egészen.

Rendes körülmények között, ha fennállt az esélye, hogy nyilvánosan kell emberré változnia, vitt magával egy köpenyt a fogai között, ezúttal azonban azt gondolta, előbb beér a NYIHA öltözőszobájába, mint hogy effélére szorulna. Most aztán bánta felelőtlen magabiztosságát. Néhai Meriwaynek igaza volt, Londonban valami nagyon rosszul állt, még azon túl is, hogy ő meztelenül bóklászik az utcáin. A jelek szerint nemcsak a szellemeket érintette a dolog, hanem a farkasemberek is *megváltoztak*.

Mosolyra húzta összeszorított száját, és visszavonult egy ládarakás mögé. Nagy összegben lefogadta volna, hogy ma éjjel a vámpíroknak sem nyúlik vadászatra az agyaruk, legalábbis azoké nem, akik a Temze mellett élnek. Nádasdy grófnő, a Westminster-boly királynője, bizonyára őrröng. Ami egyben azt is jelenti, ébredt rá Lord Maccon fintorogva, hogy aznap éjjel még Lord Ambrose páratlan gyönyörűségekkel kecsegtető látogatásával is számolnia kell. Hosszú éjszaka lesz.

A Természetellenes Személyek Nyilvántartó Hivatala, sok tétova turista várakozásával ellentétben, nem a Whitehall közelében volt, hanem egy jellegtelen György-korabeli épületben, a Fleet Streettől pár lépésre, közel a Times szerkesztőségéhez. Lord Maccon maga költöztette oda tíz éve, amikor felismerte aényt, hogy nem a kormányzat, hanem a sajtó látja át igazán, mi történik a város környékén, akár a politikai, akár az egyéb mezőkön. Aznap este azonban igen bánta ezt a döntését, hiszen így át kellett vergődnie a teljes kereskedelmi negyeden és jó néhány forgalmas úton, hogy eljusson az irodájába.

Csaknem elérte a célját anélkül, hogy bárki meglátta volna. Koszos mellékcákban, sáros sarkokon, London hátsójának legszebb részein haladt. A dolgát különösképp megnehezítette, hogy mindenfelé nyüzsögtek a katonák, azonban ők, szerencsére, Londonba visszaérkezésük megünneplésével voltak elfoglalva, és nem a nagydarab fehér alakokkal a kertek alatt. Azonban a St. Bride mellett, ott, ahol már érezni lehetett a Fleet Street bűzét is, mégis feltűnt a legváratlanabb valakinek.

A nemesek legnemesebbike jelent meg a semmiből Lord Maccon útjában, ragyogóan elegáns, áttört mintás blézerben, elbűvölő, citromsárga, Osbadelston-stílusban megkötött kravátliban, egy sörfőzde mögött, ahol ilyesfajta aranyifjúknak melleleg semmi keresnivalójuk. Udvariasan megemelte a kalapját a mezítelen farkasember felé.

– Nahát, csak nem Lord Macconhoz van szerencsém? Hogy van mindig? Ejnye, no, nem vagyunk parányit alulöltözve egy kellemes éjjeli sétához?

A hang meglehetősen ismerős volt, és a tulajdonosa meglehetősen jól szórakozott.

– Biffy – mordult vissza a gróf válaszul.

– És hogy van a drága felesége? – Biffy közismert dolgozó volt, vámpírura, Lord Akeldama pedig Alexia jó barátja. Ez a tény Lord Maccont rendkívüli módon bosszantotta, nem kevésbé maga Biffy. Amikor a ficsúr utoljára hozott üzenetet urától a Woolseykastélyba, ő és Alexia órákig fecserésztek a legújabb párizsi frizuradivatról. Lady Maccon igen kedvelte a butácska dolgokban komoly véleménnyel bíró férfiakat. Conall egy pillanatra elgondolkodott rajta, mit is mond el *ez öröla*.

– Ne törődj te az én drága feleségemmel! – felelte mérgesen. – Inkább eridj be abba a kocsmába, és keríts nekem valamiféle kabátot, ha kérhetem!

Biffy felvonta fél szemöldökét.

– Tudja, átadnám a tulajdon felöltőmet is, csakhogy az frakkszabású, aligha lenne alkalmas, és amúgy sem passzolna az ön hatalmas termetére. – Hosszasan, értőn végigmérte a grófit. – Nahát, nahát, az uram teljesen magába zuhan majd, hogy ezt nem láthatta!

– A te rémes urad már látott meztelenül.

A fiatalember titokzatoskodón paskolgatta az ujjával alsó ajkát.

– Ó, te jószágos – fújta Lord Maccon –, hiszen te is ott voltál.

Biffy erre csak mosolygott.

– Kabátot! – Egy pillanatnyi szünet. – Kérlek! – tette hozzá morgván a gróf.

A dolgozó eltűnt, majd sebesen vissza is tért egy hosszú esőköpenyvel, amelynek a szabása ódivatú volt, a szaga rémes, viszont eltakarta Lord Maccon intim részeit. A gróf magára küszködte, aztán rábámult a mosolygó ficsúrra.

– Olyan szagom van, mint a konyhakész hínárnak.

– A flotta megérkezett.

– Akkor tehát, mit tudsz erről az örületről? – Lehetett Biffy idélen, vámpírura még annál is inkább, mégis Lord Akeldama sokféle szálát tartott a kezében Londonban, makulátlanul öltözött informátorai pedig olyan hatékonysággal működtek, hogy a kormányzat bármivel próbálkozott, szegyenben maradt mögötte.

– Nyolc ezred futott be a tegnapi nap során – felelte szándékolt ostobasággal Biffy –, a Black Scotts, a Northumberland, a Coldsteam Gárda...

– Nem erről! – szakította félbe Lord Maccon. – A tömeges szelleműzetésről.

– Hmm, *arról?!* Amiatt vártam önre.

– Hát, hogyne – sóhajtott a főúr. Biffy felhagyott a mosolygással.

– Sétáljunk, uram? – Odalépett a farkasember mellé, aki már egyáltalán nem volt farkas, csak ember, és együtt indultak a Fleet Street felé. A gróf meztelen talpa alig hallatott neszt a macskaköveken.

– Micsoda?!

A döbrent felkiáltás egyszerre kétfelől hallatszott: Alexiától és a csaknem elfeledett Tunsteltől. A langaléta színész talpas a veranda sarkához ült, hogy leápolja Channing őrnagy nevelésének eredményét, amikor azonban meghallotta Miss Hisselpenny híreit, azonnal újra megjelent a színen. A szeme környékén már piros duzzanatot viselt, amelyről látni lehetett, hogy nemsokára színpompássá sötétül, két ujjával az orrát fogta be, hogy elállítsa a vérzést. Mind Alexia zseb-, mind a saját nyakkendője kárát látta a próbálkozásnak.

– Eljegyezték, Miss Hisselpenny? – Rendetlen kinézete mellett Tunstell most már egy Shakespeare-komédiába való tragikus hősnek is beillett volna. A zsebkendő mögött zaklatottan tágra nyílt a szeme. Amióta Lord és Lady Maccon esküvőjén együtt táncoltak, a talpas heves érzéseket táplált Ivy iránt, de társadalmilag nem keveredhettek. Miss Hisselpenny nemes hölgy volt, Tunstell pedig mindössze egy alantas talpas, s ráadásul még színész is. Alexia ezidáig nem mérte fel ezen ragaszkodás mélységét, de az is lehetséges, hogy az érzés most, hogy lehetetlennek bizonyult, egyszerre elmélyült.

– Kicsoda? – tette fel Lady Maccon a nyilvánvaló kérdést. Ivy azonban nem válaszolt, helyette Tunstellhez futott.

– Maga megsérült! – zihálta. Az arca körül viasz szőlőfürtök és selyemeprek erdeje himbálózott. Előhúzta a maga apró, cseresznyékkal hímezett keszkenőjét, és teljesen haszontalanul elkezdte vele nyomkodni Tunstell arcát.

– Biztosíthatom, Miss Hisselpenny, nem több, mint egy karcolás – felelte a fiatalember, akit láthatóan örömmel töltött el a gondoskodás, akármilyen kevés hatása volt is.

– De hiszen vérzik, patakokban ömlik a vére! – erősködött Ivy.

– Aggodalomra semmi ok, egy ökölben végződő karnak gyakran van ilyen hatása az emberre, tudja.

Ivy levegőért kapott.

– Ökölharc! Ó, milyen *tökéletesen* rettenetes! Szegény Mr. Tunstell! – Ivy fehér kesztyűs kacsóival megpaskolt egy pontot a férfi arcán, amit nem vérzett össze.

Szegény Mr. Tunstell nem bánta éppenséggel, ha ezzel az eredménnyel zárul a dolog.

– Ó, kérem, ne aggassa magát ennyire! – felelte, és közelebb hajolt a simogatáshoz. – Egek, micsoda elbűvölő kalap ez, Miss Hisselpenny, olyan... – tétovázott egy pillanatig, kereste a megfelelő szót – ...gyümölcsös!

Ivy ennek hallatára céklavörösre pirult.

– Ó, tetszik önnek? Úgy csináltattam.

Ez már sok volt.

– Ivy! – csattant fel Alexia, visszarántva barátjánőjét a fontosabb témákhoz. – Pontosan kivel is vagy te eljegyezve?

Miss Hisselpenny visszatért a jelenbe, elhagyva a csábító Mr. Tunstelt.

– A neve Featherstonehaugh százados, és épp most tért vissza az Ingyákról a Northumberlingi Muskátlisokkal.

– A Northumberlandi Muskétásokra gondolsz?

– Nem ezt mondom? – nézett vissza Ivy ártatlan, nagy, izgott szemekkel. Eszerint a déván katonai rendezkedései jóval több ezredet érintettek, mint amennyire Alexia eredetileg gondolt. Az Árnyékkormány ülésén majd ki kell derítenie, mik a királynő és tanácsadói pontos szándékai.

Az ülésen, amelyről máris megbocsáthatatlanul sokat késett.

Miss Hisselpenny azonban folytatta.

– Nem rossz parti, bár Mama szeretett volna legalább egy őrnagyot. De tudod – csaknem suttogássá halkította a hangját –, az én koromban már nem igazán válogathatok.

Tunstellt meglehetősen felizgatta, amit hall. Az ő véleménye szerint Miss Hisselpenny igenis nagy kincs volt, bár idősebb nála, de hogy egy egyszerű századossal beérje? Kinyitotta a száját, hogy a véleményének hangot is adjon, azonban, miután észrevette úrnője metsző pillantását, inkább meggondolta magát.

– Tunstell – rendelkezett Lady Maccon –, eredj, tedd magad hasznossá! Ivy, fogadd szerencsekívánatomat jövődő házasságod alkalmából, de most igazán mennem kell. Fontos találkozóm van, amelyről immár el is késtem.

Ivy egyre a visszavonuló Tunstell hátát leste.

– Hogyne, hogyne. Featherstonehaugh százados nem teljesen az, akiről álmodoztam. Meglehetősen katonás, hiszen érted, és szörnyen sztoikus. Ez hozzád nagyon illene, Alexia, de én reméltem, hogy egy bárdlelkű férfire találok.

Alexia az égnek vetette a fejét.

– A bárdlelkűd talpas. Tudod, mit jelent ez? Egy napon, nem is sokára, kérni fogja a metamorfizálását, és alighanem belehal a próbálkozásba. De ha túl is éli, farkasember lesz belőle. És te még csak nem is *kedveled* a farkasembereket.

Ivy, ha lehet, még kerekesebb szemekkel nézett rá, mint aki kettőig sem tud számolni.

– Még mindig kiléphet előtte.

– És akkor mihez kezd? Elmegy hivatásos színésznek, pennykből nyomorogni, változó kedélyű közönség elismeréséért harcolni?

Miss Hisselpenny szipogott.

– Ki mondta, hogy Mr. Tunstellről van szó?

Alexia most már csak elterelő hadműveletet választhatott.

– Ivy, szállj be a kocsiba! Visszaviszlek a városba.

A kétórás utat Ivy végigcsacsogta a leendő házasságáról és a vele járó ruhákról, vendéglistákról, ételekről, azonban szinte semmit sem szólt a leendő férjről. Alexia végül ráébredt, hogy neki nincs is jelentősége ebben a viszonyban. Figyelte, ahogy barátnője kimászik a kocsiból, és feltipeg a Hisselpenny család szerény városi házának lépcsőin, és aggodalom sajdította a szívét. Mibe ugrik bele Ivy?

Azonban nem volt ideje Miss Hisselpenny *helyzete* miatt aggódni, tehát a Buckingham-palota felé irányította a kocsit.

A palotaőrök már várták. Vasárnap és csütörtökön, két órával sötétedés után, Lady Maccon rendszeresen megjelent a kapuban. Ő okozta a királynő állandó vendégei közül a legkevesebb fejfájást. Cseppet sem hordta fenn az orrát, ellenben egyenesen megmondta a véleményét bármiről. A második hét végére még arra is vette

a fáradságot, hogy megtanulja a nevüket. Ezek az apróságok emelnek igazán magasra egy nemest. Sokan gyanakodva fogadták Lord Maccon választását, de nem úgy a katonaság, nekik kifejezetten tetszett. Ők értékelték az egyenes beszédet, még egy asszonytól is.

– Későn érkezik, Lady Maccon – jegyezte meg az egyik, miközben a nyakában harapásnyomokat, az irattáskájában tiltott gőzgépeket keresett.

– Ne mondja, Funtington főhadnagy, ne mondja!

– Hát mi nem tartóztatjuk. Fáradjon be, asszonyom!

Lady Maccon idegesen rámosolygott és elindult.

A déván és a potentát már várt rá. Viktória királynő egyelőre nem volt jelen. Ő éjfél tájban szokott érkezni, miután levezette a családi vacsorát, és csak addig maradt, hogy meghallgassa vitáik eredményét, ha pedig kellett, meghozza a végleges döntést.

– Nem kérhetek elégszer bocsánatot, amiért megvárattam önöket – kezdte Alexia. – Váratlan hadtestek bukkantak fel a pázsitomon, egy nem kevésbé váratlan eljegyzéssel egyetemben. Tudom, ez nem mentség, ezek csupán az okaim.

– Nahát, mondhatom – vicsorgott rá a déván –, a Brit Birodalom államügyei a váratlanul érkezők és az ön személyes dolgai kényén függnék.

A déván, Upper Slaughter földesura, nem rendelkezett vidéki rezidenciával. Azon kevés farkasember közé tartozott a szigeten, aki harcban megszorongathatta volna Woolsey grófját, és volt is már alkalma, hogy ezt bizonyítsa. Csaknem akkora darab volt, mint Connall Maccon, azonban kissé idősebbnek tűnt: sötét haja széles arcot keretezett, amelyben mélyen ültek a szemei. Jóképűnek is mondhatták volna, ha az ajka nem olyan húsos, az álla gödre nem olyan mély, bajusza és oldalszakálla pedig kevésbé erőteljesen határozott.

Alexia hosszú órákon át töprengett azon a bajuszon. A farkasemberek nem növesztettek testszőrzetet, hiszen nem öregedtek. De akkor honnan jött az a szőrösomó? Mindig megvolt? Hány százada senyvedhet a déván felső ajka egy efféle növekmény terhe alatt?

Ma azonban inkább figyelmen kívül hagyta mind a dévánt, mind arcoldali kinövéseit.

– Tehát akkor – ült le, és maga elé helyezte irattáskáját –, belevághatunk az ügyeinkbe?

– Hogyne, mindenképpen – válaszolta a potentát, hűvösen mézes hangon. – Jól van ma este, lélekőr?

Alexiát meglepte a kérdés.

– Persze. – Az árnyékkormány két tagja közül a vámpír volt a veszélyesebb. Mellette szólt a kora, és az, hogy a dévannál jóval kevesebbet kellett bizonyítania. A tetejébe, miközben a déván csak a formalitások kedvéért utálta ennyire látványosan Lady Maccont, Alexia tudta, hogy a potentát valóban ki nem állhatja. Hivatalos, írásbeli panaszt nyújtott be ellene, amikor hozzáment a Woolseyfalka alfahímjéhez, majd megismételte, midőn Viktória királynő széklet adott neki az árnyékkormányban. Alexia sosem jött rá, voltaképpen miért is, azonban a potentát bírta a bolyok támogatását ebben is, mint a legtöbb dologban, és ez jóval hatalmasabbá emelte, mint a dévánt a falkák ingatag lojalitása.

– A gyomra nem kínozza?

Alexia gyanakvó pillantást vetett a vámpírra.

– Nem, semmi. Elkezdhetnénk?

Az árnyékkormány általános feladata szerint a természetfelettieket képviselte az uralkodó színe előtt. A NYIHA gondoskodott a végrehajtásról, de a jogalkotás, a politikai és katonai vezetés megalkalmadtán a maradék gondok kezelése az árnyékkormány felelőssége

volt. Már az alatt a néhány hónap alatt is, amelyet Alexia a tanácsban töltött, érintették az afrikai gyarmatok boly-felhatalmazási kéréseit, egy alfahím esetleges tengerentúli halála esetén alkalmazandó katonai kódokat, valamint a nyakak feltárásának engedélyezését a nyilvánosan látogatható múzeumokban. Eleddig nem volt az étlapon valódi válság. Alexia sejtette, hogy ez a mostani érdekesnek ígérkezik.

Felcsapta irattáskája tetejét, és előszedte harmonikus rezonanciazavaróját, egy apró, tüskés szerkezetet, amely úgy nézett ki, mint két csiszolt kristálydarabba illesztett hangvilla. Megpöccintette az egyiket, várt egy pillanatot, majd a másikat is. A kettő együtt halk, mély, disszonáns bűgást hallatott, amelyet a kristály oly módon erősített fel, hogy lehetetlenné tegye a beszélgetésük lehallgatását. Gondosan a hatalmas vitaasztal közepére helyezte a szerkezetet. Eddigre már mind megtanultak együtt élni az idegesítő hanggal. Az ember még a Buckingham Palotában sem lehet elég óvatos.

– Pontosan mi történt ma este Londonban? Mert akármi is volt, a férjemet botránnyosan korán, alig kevéssel naplemente után keltette fel, helyi szelleminformátoromat pedig csaknem kiűzte önmagából.

– Lady Maccon elővette kedvenc jegyzettömbjét és egy, az Amerikákról importált tartályos tollat.

– Nem tudja, lélekőr? – morgott rá a déván.

– Már hogyan tudnám. Csak azért töltöm mindenki idejét a faggatózással, mert annyira szórakoztat! – vágott vissza maró gúnnyal Alexia.

– Egyikünk sem tűnik valamiképpen másnak ön előtt ma éjjel?
– A potentát összefonta hosszú, fehér, kígyószerű ujjait a sötét mahagóni asztallapon. Gyönyörű, mélyen ülő, sötétzöld szemével fűrészkészőn figyelte Alexiát.

– Miért játszol velem? – csattant fel a déván. – Nyilvánvalóan az ő keze van a dologban! – Talpra ugrott, és fel-alá kezdett járkálni, mint ahogy általában az ülések alatt rendszeresen tenni szokta idegességében.

Alexia elővette kedvenc spektokuláróját a táskából. Az eszköz rendes neve *színkép-váltó feltétellel felszerelt monoklirendszerű keresztnagyító szemüveg* volt, de egy ideje már mindenki csak *spektokulárénak* nevezte, még maga Lyall professzor is. Alexia példánya aranyból készült, a keretén elegáns ónixberakással, azonban nem tartalmazott többféle lencsét, sem folyadékos felfüggesztést. A számtalan apró gomb és tekerentyű is ónixból készült, azonban a spektokuláré ettől még nevetségesen nézett ki. Minden spektokuláré nevetségesen nézett ki, mint egy vadásztávcső és egy színházi látcső félresikerült nászának szerencsétlen gyümölcse.

Alexia megtekert egy tárcsát, mire a jobb szeme a keretben rémesen, aránytalanul nagyra nőtt. A potentát arcára irányította a tekintetét. Szép, egyenletes vonások, sötét szemöldök, zöld szemek. Az arc teljesen rendben lévőnek, már-már természetesnek tűnt. Még a bőre is egészséges volt, nem olyan sápadt.

A férfi elmosolyodott, kimutatta hibátlan fogsorát. Figyelemre méltó látvány volt.

Ott lehet a baj. Eltűntek az agyari.

Lady Maccon felállt, és a déván elé lépett, megállítva ezzel ideges járkálásában. A farkasember arcára emelte a spektokulárét, és a szemébe nézett vele: sima barna, semmi sárgaság a szivárványhártyában, semmi mélyen rejlő, nyílt mezei erő vagy vadászösztön.

Csendben töprengve visszaült a helyére. Óvatosan levette a spektokulárét, és a helyére tette.

– Nos?

– Jól értelmezem, hogy önöket mindkettejüket egy hétköznapi-sággal terhelt... – igyekezett megtalálni, hogyan is fogalmazza meg – hétköznapisággal fertőzött állapot akadályoztatja?

A déván undorodó pillantást vetett rá. Alexia feljegyzett valamit a noteszébe.

– Lenyűgöző. És a természetfeletti mekkora hányadát érinti a halandósági járvány? – kérdezte, célra tartva tartályos tollát.

– Mindenkit, aki a londoni központi körzetben él. – A potentát riasztóan nyugodt volt.

Alexia mélyen megdöbbszent ezen. Ha immár egyikük sem természetfeletti, az azt jelenti, hogy bármelyiküket meg is lehet ölni. Azon töprengett, vajon ő maga, a természetén túli, is érintett-e. Egy pillanatra magába nézett. Ugyanolyannak érezte magát, mint korábban, habár az ilyesmit nehéz megállapítani.

– Mekkora a képességvesztés földrajzi kiterjedése?

– Úgy tűnik, a Temze partjára korlátozódik, a kikötőktől terjedve.

– És ha elhagyják a fertőzött területet, visszatér természetfeletti mivoltuk? – Alexia tudományos énjé minden részletet tudni kívánt.

– Kiváló gondolat! – A déván kilépett az ajtón, vélhetően azért, hogy elküldjön egy futárt: derítse ki a választ. Rendes esetben erre egy szellemügynök szolgálatait vették volna igénybe, de hol volt ő most?

– És a szellemek? – vonta össze a szemöldökét Lady Maccon.

– Hát éppen így tudtuk megállapítani a zóna határait. Naplemente után egyetlen, azon a területen kötött szellem sem jelent meg. Mindegyikük eltűnt, elűzetett! – A potentát figyelmesen nézte Alexiát. Természetesen arra a következtetésre jutott, hogy az aszszonynak köze van a történetekhez. Akármilyen kellemetlen dolog is volt az exorcizálás, csak egyféle lénynek volt hozzá veleszületett

képessége, mégpedig a természetén túliaknak. Márpedig London környékén Alexia volt az egyetlen természetén túli.

– Jóságos ég – lehelte Lady Maccon. – Hány szellemet alkalmazott a korona?

– Nálunk hatan dolgoztak, négy a NYIHA-nál. A többi lélekből nyolcan poltergeist állapotban voltak, ők senkinek sem hiányoznak, tizennyolc pedig már végstádiumú disanimus, széteső volt.

A potentát odalökött Alexiának egy köteg papírt, aki átlapozta és elolvasta a részleteket.

A déván visszatért a szobába.

– Egy órán belül meglesz a válasz – közölte, és újfent járkálni kezdett.

– Ha érdeklí önöket, uraim, én személy szerint az egész napot alvással töltöttem a Woolsey-kastélyban. A férjem a tanúm rá, hiszen nem tartunk fenn külön hálószobát. – Alexia elvörösödött, de úgy érezte a tisztessége megkívánja, hogy kiálljon magáért.

– Hát persze, hogy ő tanúsítja – vágta rá a vámpír, aki pillanatszerűen egyáltalán nem volt vámpír, csak egyszerű ember, évszázadok óta először. Bizonyára reszketett drága, bojtos csizmájában. Ennyi idő után újra szembenézni a halandósággal? Arról nem is beszélve, hogy a bolyok egyike is az érintett területen volt található, vagyis a veszély egy királynőt is fenyegetett. A vámpírok, még az olyan kóborok is, mint a potentát, csaknem bármit megtettek a királynő védelmében. – Vagyis a farkasember férje, aki nappal mélyen alszik. És, gondolom, eközben nem érnek egymáshoz?

– Természetesen nem. – Alexiát már az is sértette, hogy a kérdés egyáltalán felmerült. Ha testi kapcsolatban marad Conallal éjjelente, minden éjjel, azzal előidézni az öregedését. És mivel szörnyű volt a gondolat, hogy nélküle öregedjen meg, ezért nem akarta a halálát

siettetni. Ráadásul akkor az arcszörzete is kiserkenne, vagyis reggelente még a szokásosnál is gyűröttebben ébredne.

– Vagyis beismeri, hogy kilopózhatott az otthonából? – A déván megtorpant, és Lady Macconra bámult. Alexia rosszallón csettintett a nyelvével.

– Ismeri maga az én cselédségemet? Ha Rumpetet még ki is cselezném, Floote biztosan megállítana, és aztán jönne Angelique, hogy csináljak valamit a hajammal. Kilopózni, ezt sajnálattal kell beismernem, számomra már a múlt. De egyébként, csak nyugodtan vádoljanak engem, ha lusták ahhoz, hogy elinduljanak kideríteni, mi is folyik itt.

A potentátot – éppen őt – ez mintha meggyőzte volna. De talán, csak mert nem akarta elhinni, hogy Alexia ilyen képességekkel rendelkezhet.

Az asszony folytatta.

– Mármint úgy értem, hogyan volna lehetséges, hogy egyetlen természetén túli, akármilyen hatalmas is, egy egész városra kiterjessze az erejét? Meg kell érintenem önöket, hogy emberré váljanak. Meg kell érintenem a holttestet, hogy kiűzzem a szellemét. Lehetetlen, hogy egyszerre mindenhol ott tartózkodjam. Amellett önökhöz sem érek most hozzá, igaz? S mégis mindketten halandók.

– Akkor mivel van hát dolgunk? Egy egész falkára való természetén túlival? – fordult hozzá a déván, aki túlzott katonai kiképzésének köszönhetően sokszor számokban gondolkodott.

A potentát a fejét rázta.

– Láttam a NYIHA feljegyzéseit. Szerte Angliában nincs elégséges természetén túli ahhoz, hogy ilyen tömeges exorcizálást végrehajtsanak. Talán a civilizált világban sincsen.

Alexia fején átfutott, *hogyan is* jutott a potentát ilyen feljegyzések birtokába. Erről majd szólnia kell a férjének, gondolta, de aztán visszafordította a figyelmét a pillanatnyi feladatra.

– Van valami, ami veszélyesebb a természetén túliaknál?

A nemvámpr megint csak a fejét rázta.

– Ebben a tekintetben nincs. A vámpírok kinyilatkoztatásai azt mondják, a lélekszipolyok a bolygó második leghalálosabb teremtményei. De azt is mondják, hogy a leghalálosabb nem szipolyféle, hanem valami más parazita. Ez nem lehet azoknak a munkája.

Lady Maccon szorgalmasan jegyzetelt. Nagyon kíváncsi és kissé zaklatott is volt.

– Rosszabb, mint mi, lélekszipolyok? Lehetséges ez? És én már azt hittem, nálunk jobban semmit sem gyűlölnék. Tehát mik *azok*?

A potentát megkerülte a kérdést.

– Ebből majd megtanulja, hogy ne legyen annyira eltelve magával.

Alexia erősködött volna, de sejtette, hogy úgyszem kap választ.

– Akkor hát a jelen helyzet valamiféle fegyver, egy tudományos újítás eredménye. Ez az egyetlen lehetséges megoldás.

– Vagy komolyan vehetjük annak a nevetséges fickónak, Darwinnak az elméletét, és feltételezhetjük, hogy a természetén túlinak egy új, fejlettebb faja alakult ki.

Alexia biccentett. Neki ugyan voltak fenntartásai Darwinnak a fajok eredetével kapcsolatos elméletét illetően, mégis, talán lehet valamiféle valóságalapja.

A déván mindazonáltal legyintett a mondatra. A farkasemberek úgy általában jóval kevésbé voltak tudományos beállítottságúak, mint a vámpírok, kivéve, ha a fegyverfejlesztés került szóba.

– Én ezúttal a lélekőr pártján állok, ha mást nem is mondhatok. Ha nem maga tette, hát valóban valami új készítésű technikai eszköz lehet.

– *Valóban* a felfedezések korában élünk – helyeselt a potentát. A déván elgondolkodónak tűnt.

– A templomosok végül egyesítették Itáliát, és tévedhetetlennek nyilvánították magukat. Talán most ismét kifelé fordítják a figyelmüket?

– Úgy gondolod, ez egy második inkvizíció eljövetelét jelentheti?

– A potentát elsápadt, immár erre is képesnek bizonyult.

A déván a vállát vonogatta.

– Semmi értelme a messzemenő találgatásoknak – jelentette ki Lady Maccon, az örök gyakorlatias. – Semmi jel nem utal rá, hogy a templomosok benne volnának.

– Maga is talján – morogta a déván.

– Ó, a pokolba, ezen az ülésen minden arra lyukad ki, hogy az apám lánya vagyok? Még a hajam is hullámos, ennek nem lehet köze az anomáliához? Az vagyok, akinek születtem, ezen nem változtathatok, ha tehetném, elhíhetik, hogy kisebb orrom lenne. Egyszerűen egyezzünk meg annyiban, hogy ennek a széleskörű természetén túli hatásnak a legvalószínűbb oka valamiféle fegyver. – A potentáthoz fordult. – *Egészen bizonyos* benne, hogy nem hallott ilyesmiről annak előtte?

A férfi elgondolkodva dörgölte az apró ráncot zöld szemei között fehér ujjá hegyével. Zavaróan emberi gesztus volt.

– Tájékozódni fogok a kinyilatkoztatások őrzőinél, de nem, nem gondolom.

Alexia a dévánra pillantott. Az a fejét rázta.

– Akkor tehát az a kérdés, miféle nyereséget remélhet ebből bárki is?

A természetfeletti csak ostobán néztek rá.

Ekkor kopogtak a csukott ajtón. A déván odalépett és kinyitotta, egy percig halkán beszélt valakivel a résen át, majd riadt helyett immár mosolygós arccal tért vissza.

– A hatások megszűnnek az említett zóna határán kívül. A farkasemberek legalábbis teljes mértékben visszanyerik természetfeletti képességeiket. A szellemek persze nem helyezhetők át, hogy ezt az előnyt megtapasztalják. És nem beszélhetek a vámpírok nevében.

Amit nem mondott ki, az az volt, hogy ami a farkasemberekre hatott, ugyanolyan valószínűséggel hatott a vámpírokra is. Jobban hasonlítottak, mint azt bármelyik faj is kész lett volna beismerni.

– Én magam járok utána személyesen, amint az ülésünk véget ér – jelentette ki a potentát, de hallani lehetett a hangjában a megkönnyebbülést. Bizonyára ezt is emberi állapota okozta, hiszen máskor az érzései nem voltak ennyire nyilvánvalóak.

A déván gonoszul ránevetett.

– Képesek lesznek kimenekíteni a veszélyeztetett királynőjüket, ha szükségesnek látják.

– Van még valami más napirendi pont, amit meg kellene beszélünk? – kérdezte a potentát, figyelmen kívül hagyva a megjegyzést. Alexia kinyúlt, és a tolla végével újra megpöckölte a rezonanciazavarót, hogy ismét rezgésbe helyezze, aztán a dévánra pillantott.

– Miért tért haza most egyszerre ennyi csapattal?

– Valóban, nekem is feltűnt, amikor elindultam ma hazulról, hogy túlon túl sok katona lófrál az utcákon. – A potentát is érdeklődőnek tűnt.

A déván próbálta semmitmondón vonogatni a vállát, de sikertelenül.

– Caldwellt okolják érte, meg az ő fenemegette reformjait.

Alexia jelentősegteljesen szípotgott. Ő maga támogatta a reformokat, mert jóval emberségesebbnek tartotta a pálcázás megszüntetését és a toborzási taktikák megváltoztatását. Azonban a déván régi vágású tiszt volt: jobban kedvelte, ha a katonái szigorúan neveltek, szegények és kissé véresek. Úgy folytatta, mintha meg se hallotta volna a szípotgást.

– Néhány hónapja futott be egy gőzös Nyugat-Afrikából, és azt panaszták, hogy az ashantiak a poklot hozzák ott ránk. A hadügyminiszter minden nélkülözhető létszámot visszarendelt keletről ide, hogy felváltsa őket.

– Még mindig olyan sok csapatunk állomásozik Indiában? Azt hittem, azt a régiót már pacifikáltuk.

– Nem éppen. De vagyunk annyian, hogy jó pár ezredet visszahívassunk, és a kelet-indiai térség legnagyobb gondjait a Társaságra meg a kereskedőire hagyassuk. A birodalomnak fenn kell maradnia. A herceg rendes csapatokat akar Nyugat-Afrikában látni, farkasember-különítményekkel, és nem mondhatom, hogy felrovom ezt neki. Csúf helyzet van odalenn. Azok az ezredek, amiket érkezni látnak, egy hónapon belül újracsoportosulnak két külön zászlóaljra, és kihajóznak megint. Közben meg a holdig ér a káosz. A legtöbbet Egyiptomon át kellett hazarendelni, hogy idejében ideérjen, és még mindig nem tudom, hogyan tudjuk teljesíteni a parancsot. De attól ezek itt vannak, és bedugulnak tőlük London kocsmái. A legjobb lesz mielőbb újra harcba küldeni őket.

Lady Maccon felé fordult.

– Erről jut eszembe. Vegye rá a férjét, hogy fegyelmezze meg a szakadt falkáit, legyen olyan szíves!

– Falkáit? Amikor utoljára néztem, még csak egy volt, és hadd tudassam önnel, nem a férjem az, akinek fegyelmeznie kell őket. Méghozzá folyamatosan.

A déván elvigyorodott, amitől masszív bajsza táncba fogott.

– Jól sejtem, hogy találkozott Channing őrnaggyal? – Alexia már korábban ráébredt, hogy Angliában eléggé kevés farkasember élt ahhoz, hogy mind ismerjék egymást. És egek, mennyire pletykások voltak!

– Jól sejtí – felelte Alexia savanyú arccal.

– Nos hát, én a gróf úr másik falkájára gondoltam, az első számú felföldire, a Kingairre. A Black Watch ezrednél szolgáltak, és volt ott némi szórtépés. Azt gondoltam, a maga férjének is benne lehet a mancsa.

Lady Maccon a homlokát ráncolta.

– Kétlem.

– A Kingair-falka odaát elvesztette az alfahímjét, tud róla? Niall valamicsoda, ezredesi rangban, csúnya eset volt. Fényes délben lepétek meg őket, amikor a leggyengébbek voltak, és nem tudtak alakot váltani. Egy időre az egész ezred lába alól kihúzták a talajt. Egy ilyen magas rangú tiszttel elvesztése, alfahím ide vagy oda, meglehetősen zűrt tud csinálni.

Alexia homlokán elmélyültek a ráncok.

– Nem, erről nem tudtam. – Abban sem volt biztos, hogy a férje tudott-e róla egyáltalán. Tolla végével megütögette az ajkát. Nagyon szokatlan jelenség, ha egy alfahím túléli a falkája pusztulását, ő maga pedig sosem bírta kiszedni Conallból, miért és hogyan hagyta ott a felföldet. De abban Alexia egészen biztos volt, hogy a vezérségi üresedés, még ha évtizedek teltek is el azóta, valamiféle kötelességet ró a férjére a korábbi falkája iránt.

A vita lassan arra terelődött, ki lehet a felelős a fegyverért. Számos nem-is-olyan-titkos társaság, idegen nemzet, kormányzati tényező neve merült fel. Lady Maccon meggyőződése szerint a Hypocras klub nyomában járó tudósok voltak azok, és szilárdan fenntartotta a deregulációs klauzulával szemben képviselt álláspontját. Ez nagyban frusztrálta a potentátot, aki viszont szeretne volna a saját kényére-kedvére megkapni a kieresztett klubtagokat. A déván a lélekőr pártját fogta. Nem igazán érdekelték az efféle tudományos kutatások, de azt sem nézhette, hogy az eredmények mindenestől a vámpírok karmai közé kerüljenek. Ezzel eredményesen át is tértek a Hypocras klub elkobzott javaira. Alexia azt javasolta, adják át azokat a NYIHA részére, és ebbe még a potentát is beleegyezett, annak ellenére, hogy az intézményt Alexia férje vezette, feltéve, hogy egy vámpírügynököt is kirendelnek az osztályra.

Mire Viktória királynő megérkezett, hogy összeüljön a tanácsával, már jó néhány döntést meghoztak. Tájékoztatták az uralkodót a járványos emberré válásról, és hozzátették, hogy elméleteik szerint ezt valamilyen titkos fegyver idézte elő. A királynőt a hírek kellőképpen aggasztották. Pontosan tudta, hogy birodalmának ereje a vámpír-tanácsadóknak és farkasember-harcosokban rejlik. Ha bármi is fenyegeti őket, az Britanniát fenyegeti. Erősködött, hogy Alexia járjon utána a rejtélynek, végül is a szelleműzés a lélekőr hatáskörébe tartozott.

Mivel amúgy is nekilátott volna a vizsgálódásnak, Lady Maccon megörült a hivatalos felhatalmazásnak. Úgy hagyta el az árnyék-kormány ülését, hogy jóval többet végzett, mint szándékozott. Nagyon szeretett volna rányitni a férjére a NYIHA főhadiszállásán, de tudta, hogy az csak veszekedéshez vezetne, ezért inkább hazahajtott, ahol Floote és a könyvtár várta.

Lady Alexia Maccon apjának könyvgyűjteménye, amely egyébként kiváló, de legalábbis gondolatébresztő forrása volt az információknak, ezúttal, a természetfelettség nagymértékű megsemmisítését illetően, tanácstalannak bizonyult. Amellett nem tartalmazott semmit arról sem, amit a potentát kínzó titokzatossággal úgy emlegett, mint a lélekszipolyoknál is rosszabb fenyegetést. Bár órákig böngésztek a kopott bőrkötéses könyveket, ősi tekerceket, személyes naplókat, nem találtak semmit. Nem kerültek új jegyzetek Alexia kiskönyvébe, s nem került új megvilágításba a rejtély.

Floote beszédesen hallgatott.

Alexia könnyű reggelt fogyasztott, pirítóst sonkakonzervvel és sózott, füstölt lazaccal, és még hajnal előtt lefeküdt, csalódottan, vesztes érzéssel.

Kora reggel ébresztette a férje, aki szintén izgatott volt, de egészen másképp. Nagy, erős keze követelőzött, Alexia pedig szívesen ébredt fel, annál is inkább, mert neki is voltak válaszra váró kérdései. De azért mégiscsak nappal volt, amikor a rendes természetfeletti mind alszik. Szerencsére Conall Maccon eléggé alfa volt ahhoz, hogy ha kell, napokig is ébren legyen és dolgozzon, anélkül, hogy a napnak olyatén hatása jelentkezzen rajta, mint a falka fiatalabb tagjain.

Ezúttal egészen különleges módon közeledett. A takarók alatt kúszott fel az ágy lába felől odáig, ahol a felesége szunyókált. Alexia arra nyitotta ki a szemét, hogy egy hatalmas kupac ágyruha, mint valami részeg medúza, imbolyogva igyekszik mellé kerülni. Az aszszony az oldalán feküdt, és érezte, hogy férje mellszőrzete csiklandozza a vádliját. Ahogy haladt, Conall feltolta maga előtt a bizonyos

hálóinget. Lány csókot helyezett Alexia térdhajlatába, mire Lady Maccon akaratlanul is felrántotta a lábát. Rettenetesen csiklandott!

Felhajtotta a takarókat, és a férjére bámult.

– Mit csinálsz, te rémes ember?! Úgy viselkedsz, mint egy tébolyult vakond!

– Lopózom, kis rémségem. Talán *nem úgy tűnik?* – felelte a gróf megjátszott sértődéssel.

– Miért?

Conall mintha zavarba jött volna, ami egyenesen abszurd volt egy hatalmas skót esetében.

– A rejtett megközelítés romantikáját kerestem, asszony. A NYIHA-ügynök rejtelmességét. Még ha ez a bizonyos NYIHA-ügynök botrányosan későn is jött haza.

A nevezett asszony fél könyékre támaszkodott, és felvonta mindkét szemöldökét. Láthatóan igyekezett, hogy el ne nevesse magát, és fenyegetően bírjon nézni.

– Nem!

A szemöldök, ha lehet, még magasabbra szökött.

– Hagyd meg ezt nekem!

Alexia visszanyelte a kacagást, és megjátszotta a Lady Macconhoz illő komolyságot.

– Ha ragaszkodsz hozzá, férjurarom?!

Szívére szorította a kezét, és olyan sóhajjal hanyatlott vissza a párnáira, mint amelyet a Rosa Carey-regények hősnői ajkára képzelt mindig.

Lord Maccon szeme valahol a karamellszín és a sárga közötti színben ragyogott, a nyílt mezők illata áradt belőle. Alexia fején átfutott, hogy vajon farkas alakjában utazott-e hazáig.

– Conall, beszélünk kell!

– Kell biza, de nem most – mormolta a férfi. Még feljebb csúsz-
tatta a hálóinget, s nyomában figyelmét a kevésbé csiklandós, ám
annál érzékenyebb területekre fordította.

– Utálom ezt a göncöt. – Azzal lehúzta Alexiáról és szokásos he-
lyére, a padlóra hajította. Lady Maccon csaknem kancsalított, úgy fi-
gyelte a férjét, ahogy az ragadozómozgással felkészült egészen mellé.

– Te vetted – mutatott rá, és igyekezett mélyebbre furakodni Co-
nall teste alá, azzal a mentséggel, hogy lemeztelenítve fázik, szüksé-
ge van valamire a takarók helyett.

– Na és? Ezentúl majd megmaradok a napernyőknél.

Lágy pillantása csaknem teljesen sárgába fordult: a folyamat ezen
fázisában ez általában így történt. Alexia imádkozta. Mielőtt tiltakoz-
hatott volna – mármint ha akart volna –, Conall ráhajolt, és min-
dent elsőprőn megcsókolta, olyasmi módon, amitől, ha állnak, Ale-
xia térde általában elgyengült.

Azonban nem álltak, az asszony pedig eddigre tökéletesen feléb-
redt, és pillanatnyilag nem akarta beadni sem a derekát, sem más
testrészeit a férje szájának vagy egyebének.

– Drágám, igen dühös vagyok rád – zihálta, és igyekezett vissza-
emlékezni, miért is van ez így.

Conall lágyan beleharapott a nyaka és válla illeszkedésénél a pu-
ha húsba. Alexia halkán felnyögött.

– Ezúttal mit követtem el? – tudakolta férje, a bátor felfedező,
mielőtt folytatta volna orális expedícióját a testén.

Alexia vonaglott, és megpróbált elhúzódní, azonban ez csak fel-
bátorította a férjét. Conall morgott.

– Úgy hagytál itt, hogy egy teljes ezred táborozott a pázsitomon
– jutott végre Alexia eszébe a vád.

– Mhm. – Forró csókok záporoztak a felsőtestére.

– Amellett ott volt egy bizonyos Channing Channing is, a ches-
terfieldi Channing-családból.

A férje csak annyi időre hagyta abba a harapdálását, amíg meg-
jegyezte:

– Úgy mondod, mintha valami betegség lenne.

– Szóval akkor te is *találkoztál vele?*

A gróf halkán horkantott, és újrakezdte a csókosztást, immár
Alexia hasa felé haladva.

– Tudtad, hogy jönnek, és nem tartottad szükségesnek, hogy tá-
jékoztass?

Conall sóhajtott, a levegő megcsapta Alexia meztelen alsótestét.

– Lyall.

A felesége belecsípett a vállába. Lord Maccon visszafordította
szerelmes figyelmét az asszony testére.

– Igen! Lyall kellett, hogy bemutasson a saját falkámnak. Sosem
találkoztam még a katonai résszel, nem emlékszel?

– A bétahím úgy tájékoztatott – felelte Conall csókok és apró
nyelvmozdulatok között –, hogy egy különösen érzékeny helyze-
tet kezeltél egészen kiválóan. Akarsz valami más érzékeny dolgot
is kezelni?

Alexia úgy vélte, talán akar. Végül is miért csak ő kapkodjon le-
vegő után? Felrángatta a férjét, hogy rendesen megcsókolhassa, és
lefelé nyúlt.

– És mi van a londoni tömeges exorcizálással? Arról sem szán-
dékoztál mondani semmit? – morogta, és finoman megszorította,
amit talált.

– Ah, nos, hát... – Conall belefújta a hajába. Kísértő ajkak, mor-
molás. – ... vége lett. – A fogaival megcsipkedte Alexia nyakát, még
követelőzőbben, mint eddig.

– Várj! – nyüsszentett Alexia. – Most nem beszélgetünk?

– Úgy vélem, te beszélgetted – felelte a férfi, mielőtt eszébe jutott volna, hogy egyetlen biztos módja van csak felesége elhallgattatásának. Lehajolt, és a szájával fogta be a száját.